Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνόγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 15.—	Ἐτησία . .	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία, δολλάρια 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπτ. 40 Ἐξωτερ. λεπτ. 50

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος — *Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰουλίου 1921* — *Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 34*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Ξέρετε, θὰ βαδίσῃ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως μ' ἑκατὸ χιλιάδες Ἀραπάδες Σουδανούς!

Κι' ὁ μίστερ Πύτλοκ, — ἔτσι λεγόταν ὁ διερμηνεύς, — ἔγραφε ἀμέσως τὴν πολύτιμη πληροφορία στὸ σημειωματάρι του.

Μι' ἄλλη μέρα, τοῦ εἶπε πάλι κάτι πιὸ 'χοντρά' πὼς ὁ Βοναπάρτης εἶχε σκοπὸ νὰ κάμῃ γέφυρα στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα!

Δὲν τὴν ἤξερε; βλέπετε, παρ' ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή. Κι' ἐπειδὴ ἔμαθε 'κεῖ πὼς οἱ Ἑβραῖοι τὴν εἶχαν περάσει «ἀβρόχοις ποσί» τότε ποὺ τοὺς κυνηγοῦσε ὁ Φαραώ, ἐνόμιζε πὼς δὲν ἦταν πλατύτερη ἀπὸ ἕναν ποταμό. Ὁ Ἄγλος ὅμως ἤξερε πὼς ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα ἔχει πλάτος 150 χιλιόμετρα καί, ἀκούγοντας γιὰ ἕνα τόσο μεγάλο γεφύρι, κατάλαβε πὼς ὁ λοχίας τὸν κοροϊδευε.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, οἱ περιποιήσεις ποὺ ἔκαναν τοῦ Γιάννη στὸ νοσοκομεῖο τοῦ πλοίου, λιγόστεψαν. Κι' ἔπειτα ἔπαψαν ὁλωσδιόλου. Πρὸς τί νὰ τὸν , ἀφοῦ δὲν τοὺς ἔλεγε παρὰ ψευτιές!... Ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα τοῦ ἔβγαλαν τὴν ὡραία στολή, τοῦ φόρεσαν παλιόρουχα, — τὴ φρικτὴ στολὴ τοῦ αἰχμαλώτου, μπλοῦζα καὶ πανταλόνι ἀπὸ χοντρόπανο στακτί, — καὶ τὸν ἔβαλαν νὰ πλένῃ τὸ κατάστρωμα καὶ νὰ τρομπάρῃ στὸ ἀμπάρι.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε γιὰ τὸ Γιάννη ἡ σκληρότερη ζωή. Τοῦ ἐπέβαλαν τὶς πιὸ κουραστικὲς ἐργασίες, τὶς πιὸ σιχαμερὲς ἀγγάρειες, καὶ μὲ τὴ φοβέρα τοῦ βούρδουλα αἰωνίως ἀπὸ πάνω του.

Κι' ὅμως τὰ ὑπέφερε ὅλα χίλιες φορὲς περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐνόμιζε πὼς θὰ μποροῦσε. Καὶ θὰ μάθουμε ἀμέσως γιὰ ποιὸ λόγο ἔκανε τόση ὑπομονή.

Τὴν πρώτη νύκτα μετὰ τὸ διώξιμό του ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τοῦ πλοίου, ὅταν τὸν ἔστειλαν νὰ κοιμηθῇ στὸ ἀμπάρι, στὰ σκοτεινά, σκόνταψε σ' ἕνα ξαπλωμένο σῶμα. Ἀμέτως ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ καὶ μιὰ βλαστήμια σὲ γλῶσσα γαλλική. Ὁ Γιάννης ἐσκίρτησε ἀπὸ χαρά. Καὶ σκύβοντας στὸν ξαπλωμένο, τοῦ ψιθύρισε:

— Γαλλία, φίλος!.. Εἶσθε Γάλλος;

Μ' ἄλλη τόση χαρά, ὁ ξαπλωμένος σηκώθηκε κι' ἀποκρίθηκε δυνατὰ πὼς ἦταν Γάλλος ἀπὸ τὴ Βρεττάνη.

Ἀλλὰ τὴ φωνὴ αὐτὴ ὁ Γιάννης δὲν τὴν ἄκουγε πρώτη φορά. Τὴν ἐγνώριζε καλά.

— Ἀραδὲκ! φώναξε. Ἐσύ 'σαι;

— Γιάννη! ἀγαπητέ μου Γιάννη!

Κι' ὁ λοστρόμος ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸν μικρὸ λοχία σὰν παιδί του...

Ἡ εὐτυχία, παιδιά μου, εἶναι πρᾶγμα πολὺ σχετικό, ἀφοῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴ βρῇ καὶ στὴ μεγαλύτερη δυστυχία. Ἔτσι κι' ὁ Γιάννης ἔγειν' εὐτυχισμένος, μόλις αἰσθάνθηκε ἀνέλπιστα στὸ πλευρό του ἕνα φίλο.

— Σούτ! ἔκαμε ὁ Ἀραδὲκ μόλις πέρασε ἡ πρώτη παραφορά. Πρέπει νὰ μιλοῦμε σιγά, γιατὶ ἐδῶ κι' οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά. Ἂν αὐτοὶ οἱ παλιο-Ἐγγλέζοι πὼς γνωριζόμαστε, θὰ ταν ἱκανοὶ νὰ μᾶς στείλουν ἐσένα στὴν, πλώρη καὶ μένα στὴν πρύμνη!

— Κι' ἀπὸ πότε εἶσαι 'δῶ — μέσα καλέ μου Ἀραδὲκ;

— Ἀπὸ τὴ ναυμαχία τοῦ Ἀβουκίρ, ποὺ νὰ πάρ' ἡ ὀργή!

— Δέκα μῆνες δηλαδή.

— Μάλιστα! διακόσιες ἐνενηντατέσσερες ἡμέρες! Τὶς μετρῶ, κάνοντας καθεμέρα ἀπὸ μιὰ χαρακιὰ σ' ἐκεῖνο τὸ μαδέρι ἀπὸ πάνω μου. Ἂς τα, ἂς τα!...

— Καϊμένε μου Ἀραδὲκ!.. Δὲν ἤξερα πὼς ἤσουν σ' ἐκείνη τὴ ναυμαχία. Δὲν ἔλεγες πὼς θὰ πήγαινες στὸ στολίσκο τοῦ Νείλου;

—Ναί, μὰ πρὶν φύγω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀκούστηκε τὸ κανονίδι. Εἶχε φθάσει ὁ Ἀγγλικὸς στόλος. Γύρισα τότε στὴν «Ἀνατολὴ» γιὰ νὰ πολεμήσω. Ἄ, Γιάννη, τὶ ναυμαχία ἦταν ἐκείνη! Οἱ σφαῖρες ἔπεφταν βροχή, ἔσπαζαν τὰ κατάρτια, ἔτρεμε ὅλο τὸ καράβι, κοσμοχαλασιά!.. Κατὰ τὶς ἑννιὰ τὸ βράδυ, βλέπω μιὰ φλόγα νὰ βγαίνῃ ἀπὸ ἕνα μέρος κοντὰ στὴν μπαρουταποθήκη. Τρέχω στὸν κυβερνήτη Καζαμπιάνκα. Εἶχε ἰδῇ τὴ φωτιὰ πρὶν ἀπὸ μένα κι' ἔδενε τὸ παιδί του, ἕνα παιδάκι δέκα χρονῶν, σ' ἕνα συντρίμι καταρτιοῦ γιὰ νὰ τὸ σώσῃ. «Ὁ Ναύαρχος σκοτώθηκε, μοῦ λέει. Τώρα θ' ἀνατιναχθοῦμε μεζ!» Κι' ἐπῆρε στὸ χέρι του τὴ με-

«Τοῦ ἐπέβαλλαν τὶς πιὸ σιχαμερὲς ἀγγάρειες...»
(«Σελ. 265, στ. α'.)

γέλη σημαία τοῦ πλοίου. Ἄ, τί παλληκάρι!

—Τὸ παιδάκι του σώθηκε; ρώτησε ὁ Γιάννης.

—Ὄχι, τὸ κακόμοιρο. Βούλιαξε καὶ πνίγηκε. Ἐγὼ περίμενα τὴν . Γιὰ φαντάσου, Γιάννη, τί ὡραία στιγμή! Νὰ συλλογίζεσαι πὼς θὰ πετάξῃς σ' ἄστρα μ' ἕνα ἠφαίστειο κάτω ἀπ' τὰ πόδια σου.

—Ἔννοια σου καὶ τὴν ξέρω τὴ γλύκα αὐτῆς τῆς στιγμῆς! ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης.

Ὁ Ἀραδὲκ ἐνόμισε πὼς τοῦλεγε ἔτσι, ἐπειδὴ ἁπλῶς τὴ φανταζόταν· κ' ἐξακολούθησε:

—Ἄξαφνα ἀκούω τὸν ἀντιναύαρχο Γκαντὼμ νὰ φωνάζῃ: «ὅλοι στὴ θάλασσα»! Οἱ σύντροφοί μου ἀρχίζουν νὰ πέφτουν ἀπὸ παντοῦ. Πέφτω κι' ἐγώ. Ἤτάν καιρός. Μόλις ἐμάκρυνα κολυμπῶντας ὡς πενῆντα ὀργυιές, ἔγινε ἡ ἔκρηξη. Ἄλλο νὰ σοῦ λέω κι' ἄλλο νὰσαι νὰ τὴν ἔβλεπες! Μὲ τίναξε ψηλὰ ὡς δεκαπέντε πόδια, μὰ εὐτυχῶς ξανάπεσα στὸ νερό. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν μιὰ ἀγγλικὴ βάρκα. Αὐτὴ μ' ἐφάρεψε ἀναίσθητο Κι' ἀπὸ τότε εἶμαι ὅπως μὲ βλέπεις, αἰχμάλωτος ἐδῶ μέσα. Ἀμὴ σύ, Γιάννη; Πῶς διάβολο ἔπεσες στὰ χέρια τους; Δὲν πᾶνε καλὰ οἱ δουλειὲς τοῦ Βοναπάρτη; Δὲν μπόρεσε ἀκόμα νὰ πάρῃ αὐτὸ τὸ παλιο-Ἄκρ;

Ὁ Γιάννης διηγήθηκε τότε στὸ φίλο του τὰ συμβάντα στὴν Αἴγυπτο μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Γαλλικοῦ στόλου στὸ Ἀβουκίρ, καὶ πὼς ἀνατινάχθηκε κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν ἔκρηξη, ποὺ εἶχε προετοιμάσει στὸν πύργο τοῦ παλατιοῦ Τζεζζάρ. Ἡ διήγησή του βύθισε τὸν Ἀραδὲκ σὲ ἔκσταση θαυμασμοῦ.

Ὅλη τὴ νύχτα οἱ δυὸ φίλοι μιλοῦσαν χαμηλόφωνα κι' ὅταν, κατακουρασμένοι, ξαπλώθηκαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο γιὰ νὰ κοιμηθοῦν, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἀδύνατο ἄρχισε νὰ μπαίνῃ ἀπὸ τὶς χαραμάδες τοῦ ἀμπαριοῦ κι' ἡ διάνα ἀντηχοῦσε.

Μιὰ τραχεῖα φωνὴ τοὺς διέταξε νὰνεβοῦν στὸ κατάστρωμα κι' ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ἀναπαύθηκαν καθόλου.

Ὅταν νύχτωσε τὸ πρῶτο - πρῶτο ποὺ εἶπε ὁ Γιάννης στὸν Ἀραδέκ, ἦταν αὐτό:

—Πρέπει νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ σκάσουμε! Ἐσὺ πῶς δὲ δοκίμασες ἀκόμα;

Μὰ ὁ Ἀραδὲκ κούνησε τὸ κεφάλι:

—Κι' ἐγὼ νόμισα πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ τὸ σκάσω, εἶπε. Δοκίμασα δυὸ φορές, πέφτοντας στὴ θάλασσα. Στὴ Σμύρνη καὶ στὴ Νεάπολη. Μὰ δὲν κατάφερα παρὰ νὰ περάσω δυὸ μῆνες στὴ φυλακή, μὲ γαλέττα μόνο καὶ νερό, γιατί μ' ἔπιασαν οἱ ἀγγλικὲς ἢ οἱ Τουρκικὲς ἀρχές, ὅταν ἔφτασα στὴν ἀκτή. Γιὰ νὰ πετύχω, ἔπρεπε νὰ βγῶ σὲ κανένα ἱσπανικὸ λιμάνι ἢ σὲ κανένα ἄλλο φιλικό μας. Ἂς εἶνε. Μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία, ἂν θέλῃς ξαναρχίζουμε: Οἱ δυὸ ἔχουν πάντα περισσότερη τύχη ἀπὸ τὸν ἕνα.

—Ἀλλοίμονο! ψιθύρισε ὁ Γιάννης σκεπτικός. Δὲν ξέρω κολύμπι.

Πόσο λυπήθηκε ποὺ δὲν εἶχε μάθει! Γι' αὐτὸ καὶ τότε στὴν πολιόρκια τῆς Μαγεντίας, δὲν εἶχε μπορέσῃ νὰ πάει μαζὶ μὲ τὸν Μπὲλ-Ρὸζ καὶ τὸν Λαραμέ, ποὺ ἔδεσαν τὸ πλωτὸ ἐκεῖνο πυροβολεῖο τοῦ ἐχθροῦ κι' ἔπιασαν διακόσιους πυροβολιτές. Κι' ὅμως τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχε ὁρκισθῆ νὰ μάθῃ.

Δοκίμασαν τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ δραπετεύσουν· μὰ ἡ ἐπιτήρησή ἦτάν ἄγρυπνη. Οἱ αἰχμάλωτοι δὲν ἄφιναν καθόλου τὸ κατάστρωμα κι' οἱ ἡμέρες διαδέχουνταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, μονότονες καὶ τρομερὰ μεγάλες, γιὰ τὸ Γιάννη Καρδινιάκ.

Ἤταν οἱ μόνοι αἰχμάλωτοι στὸ κατάστρωμα τοῦ Τίγρη κι' ὅλες οἱ βαρειὲς δουλειές, ποὺ ἀπέρευγε τὸ πλήρωμα νὰ τὶς κάνῃ, ἔπεφταν στὴ ράχη τους.

Κι' ἡ φρικτὴ αὐτὴ ζωὴ ἐξακολούθησε σχεδὸν τρία χρόνια! . . .

Ἄ, παιδιά μου, πολλὲς φορὲς ὁ Γιάννης Καρδινιὰκ ἔκλαψε κι' ἀπελπίστηκε. Ἤταν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὰ φιλόδοξα ὄνειρά του! Μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα τὸν βασάνιζε ἡ ἰδέα πὼς ἡ Κατερίνα, ἡ Λίζα, ὁ Μπὲλ-Ρὸζ κι' ὅλοι του οἱ φίλοι θὰ τὸν ἐνόμιζαν γιὰ νεκρό. Ἀσφαλῶς ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἔκρηξη τοῦ Πύργου, ὅλοι θὰ τὸν εἶχαν γιὰ χαμένο. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ γύριζε τὸ Ἔνατο στὴ Γαλλία, ὁ γέρο-τυμπανιστὴς θὰ ἐπιβεβαίωνε τὸ θάνατό του στὶς δυὸ φτωχὲς γυναῖκες, ἱστορῶντας μαζὶ καὶ τὸ τελευταῖο του ἀνδραγάθημα.

Γιὰ νὰ τοὺς στείλῃ γράμμα ἢ γιὰ νὰ δραπετεύσῃ, δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα. Τὸ ταχυδρομεῖο μέσα στὴ Γαλλία λειτουργοῦσε, κι' ἐκεῖ κατὰ τὸν ἀτελέστερο τρόπο. Μὰ ἀπὸ τὴ μιὰ χώρα στὴν ἄλλη, ἡ ἀλληλογραφία γινόταν μὲ μεγάλες δυσκολίες καὶ ὑπερβολικὴ βραδύτητα. Πολλὲς φορὲς ὁ Γιάννης ζήτησε χαρτὶ καὶ μελάνι ἀπὸ ἕναν Ἄγγλο τιμονιέρη, ποὺ τοῦ εἶχε φανῆ λιγώτερο ἀπότομος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ναῦτες. Μὰ κι' ἐκεῖνος δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε παρὰ μὲ μιὰ λέξη:

—Ἀπαγορεύεται!

Μιὰ μέρα ὅμως, μπόρεσε νὰ γράψῃ μερικὲς γραμμὲς ἀπάνω σ' ἕνα κομματάκι μεμβράνη, ποὺ τὸ βρῆκε στὴ θέση τοῦ τιμονιέρη, μὲ μιὰ πέννα, ἄχρηστη πιά, ποὺ μάζεψε ἀπὸ τὰ σκουπίδια τοῦ διαμερίσματος τῶν ἀξιωματικῶν. Δοκίμασε νὰ κάνῃ μελάνι μὲ κατράμι, μὰ δὲν κατόρθωσε τίποτα. Τότε θυμήθηκε πὼς κάποιοι φυλακισμένοι, ποὺ εἶχε διαβάσει τὴν ἱστορία τους, ἔγραφαν μὲ τὸ αἷμα τους ἀπάνω σὲ κουρέλια. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν εἶχε σουγιᾶ γιὰ νὰκανε καμμιὰ σχισμάδα στὸ χέρι του καὶ τὸν ἀντικατέστησε μ' ἕνα καρφί, ποὺ τὤμπηξε στὸ μπράτσο.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Dantit]

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Τὸ βαπόρι ἀράζει στὸν Πειραιᾶ τὴ νύχτα. Εἶμαι πολὺ λυπημένος, σὰν ὅταν πέφτῃ πιὰ ἡ αὐλαία στὸ θέατρο. Οἱ κρότοι τῆς ἀγκύρας στὸ θώρακα, οἱ ἀλυσσίδες, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ χτύποι ποὺ ἔχουν τὴ σημασία τους, καὶ γύρω-γύρω σκοτεινὰ πράμματα,—νερό, κουπιά, σχοινιά, ἔχουν ὅλα κάτι λυπητερό. Οἱ ἐπιβάτες πιὰ δὲν μιλοῦν, μὰ δὲν ξέρω γιατί· ἢ μιλοῦν λίγα λόγια, σύντομα καὶ χαμηλά... Κατεβαίνω τὰ σκαλοπάτια βαστῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ σχοινὶ καὶ στὸ ἄλλο ἕνα κουτὶ μὲ φροῦτα ποὺ ἡ μαμᾶ μοῦ ἔδωκε σὰν ἔφευγα. Κάθομαι δίπλα μὲ τὸν πατέρα μου στὴ μουσκεμμένη κουπαστὴ τῆς βάρκας καὶ κοιτάζω τὴν Ἑβραία, ποὺ ταξίδευε μαζί μας καὶ κοιμώτανε ς' ὅλο τὸ δρόμο ξαπλωμένη ς' ἕνα δέρμα λιονταριοῦ. Ἔπειτα βθάνομε στὴν προκυμαία· βλέπω πίσω μου γιὰ τελευταία φορὰ τὴ θάλασσα: Ἕνα κομμάτι ἴσια μαύρη πλάκα, ποὺ ζυγιάζεται, φορτωμένη καρβουνίδια, λέπια κι' ἕνα κομμάτι ἄσπρο φεγγάρι. Ὕστερα γυρίζω καὶ τὰ μάτια μου χορταίνουν ἀπὸ φῶτα. Ἀπὸ τοὺς μεγάλους γλόμπους, μὲ τὸ ἄσπρο φῶς ποὺ εἶναι σὰ νὰ φωνάζῃ, ὅς τὰ μικρὰ φωσάκια, τὰ κιτρινωπά, ποὺ ἔχουν τὰ καρροτσάκια μὲ τὰ πεπόνια καὶ ποὺ μακρυὰ λυώνουν τὴν πάχνη. Φῶτα καὶ φωνὲς στριφογυρνοῦν ὁλόγυρά μου καὶ νοιώθω πὼς τὰ πόδια μου μόλις πατοῦν χάμω, καθὼς ὅταν κανεὶς μὲ βουλωμένα τ' αὐτιά· τὸ κεφάλι μου σαλεύει μέσα σὲ παραζάλη ὀνείρου. Βλέπω ἔτσι σὰ ζωγραφιὲς τὰ πρόσωπα τῶν μανάβηδων μὲ πελώρια ἀνοιχτὰ στόματα ποὺ φωνάζουν, χωρὶς ἐγὼ νἀκούω τίποτα· τὰ πρόσωπά τους εἶναι ζωηρὰ φωτισμένα, ἄσπρα ἀπ' τὴν ἀσετυλήνη ποὺ σφυρίζει δίπλα τους καὶ ποὺ δουτάει τὴν καινούργια μου μπλούζα σὲ θαμπωτικὸ φῶς...

Σὲ λίγο ἕνας χειμωνιατικος ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος, κατάμεστος, κατάφωτος μᾶς φέρνει στὴν Ἀθήνα, συνοδεύοντας τὸ δρόμο του μὲ τὴν ἄγρια φωνὴ τῶν μετάλλων· τὰ βαγόνια χορεύουν ἀπάνω στὶς γραμμές· ἀντίκρυ, ἀπ' ὄξω μᾶς παρακολουθεῖ παράλληλη μιὰ ἀπέραντη, ὁμοιόμορφη λουρίδα, στενὴ καὶ μαύρη, ποὺ τρέχει καὶ χορεύει κι' αὐτὴ μαζί μας. Οἱ ἐπιβάτες ἔχουν αὐτὴ τὴν ὥρα κάποιαν ἐπιτίμηση στὰ μάτια τους, ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, καὶ σωπαίνουν, χορεύοντας κι' αὐτοὶ στὰ καθίσματά τους. Στὸ Φάληρο, κρύο κι' ἔρημο, ποὺ δὲν ἀκοῦς παρὰ τὴ θάλασσα νὰ κάνῃ σὰν ἄνεμος, ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἀέρας, μιὰ χλωμὴ κυρία σφιγμένη ς' ἕνα λούτρο μ' ἕνα κοριτσάκι σφιγμένο σὲ μιὰ μπέρτα κόκκινη φωτιά...

Στρέφομε, καὶ νά, κάτω, ὁ Πειραιᾶς, τρέχει μὲ τὰ φῶτα του πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα!.. Πουθενὰ πιὰ φεγγάρι· τὰ σκοτεινὰ τζάμια ρετουσάρουν τὰ πρόσωπα τοῦ βαγονιοῦ μας· λεπτὲς ρανίδες χαράζονται ἔξω ἀπ' τὰ τζάμια, ποὺ τὶς φουγγίζει πότε-πότε κανένα δένδρο σὰν περνᾷ τρεχάτο καὶ σχίζεται ἀπ' τὸν ἄνεμο...

Στὸ πλαθμὸ τῆς Ὁμονοίας μυρίζει βρεγμένο χῶμα· τὰ καρροτσάκια κυλοῦν κάτω ἀπ' τὶς ἔρημες στοὲς μὲ θόρυβο. Τὰ καφφενεῖα εἶναι ἔρημα, οἱ δρόμοι ἔρημοι. Μιὰ κυρία μὲ γυμνὰ μπράτσα διπλώνεται στὸ πανωφόρι της καὶ τὰ μάτια της εἶναι δακρυσμένα ἀπ' τὸ κρύο.

Τώρα... στὸ σπίτι... θάναψαν τὴ λάμπα ἤδη γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι, θὰ ξεφυλλίζουν βιβλία. Τὰ παράθυρά μας θὰ ρίχνουν στὸ δρόμο ζεστὸ κίτρινο φῶς. Ἐμεῖς ἐδῶ, μοναχοί, βιαστικοί, ζαλισμένοι ἀπ' τὴ θάλασσα, ζαλισμένοι ἀπ' τὴ φοσταλγία...

("Σὰν Ζωὴ καὶ σὰν Ὄνειρο.)

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Τ' ΑΜΟΝΟΙΑΣΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

Δραματάκι μονόπρακτο

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 259)

ΜΑΡΙΚΑ, (φωνάζοντας) —Ἄ, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω ἔτσι, δὲν μπορῶ...

ΜΑΜΑ —Ἄλλο καὶ τοῦτο. Μὰ ἐσεῖς, παιδιά μου, δὲν εἴσαστε καλά. (Στὴ Μαρίκα.) Ἀφοῦ δὲν ἔχουμε ἄλλο τραπέζι, τί θὰ κάνουμε; Ὅλοι πρέπει νὰ οἰκονομηθῆτε. Ἐλᾶτε, πᾶμε.

ΜΑΡΙΚΑ, (μὲ πεῖσμα) —Καλά. Κι' ἐγὼ δὲ θὰ διαβάσω.

ΜΑΜΑ, (σταυροκοπιέται) —Ἔλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά! Κάτι τρέχει ἐδῶ - μέσα. Δὲν μπορεῖ. Αὔριο θὰ φωνάξω τὸν παπᾶ νὰ κάμῃ ἁγιασμό, γιὰ νὰ ξανάρθῃ ἡ εἰρήνη στὸ σπίτι μας.

ΣΚΗΝΗ V

ΜΠΑΜΠΑΣ, (μπαίνει βιαστικός, μὲ τὸ καπέλο καὶ μὲ τὸ μπαστούνι του:) —Μὲ ζήτησαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ θὰ πεταχτῶ μιὰ στιγμή. Δὲ θἀργήσω. Ἂν ἔλθῃ κανείς, πέστε νὰ περιμένῃ. (Μαζεύει τὰ χαρτιά του καὶ τὰ βάζει στὸ μεσαῖο συρτάρι τοῦ γραφείου. Φεύγει τρεχάτος.)

ΜΑΜΑ:—Τυχεροὶ εἴσαστε πάλι. Νὰ ποὺ διορθώθηκαν ὅλα. Ἐσὺ (δείχνει τὴ Μαρίκα) πήγαινε καὶ στὴν τραπεζαρία, κι' ἐσεῖς (δείχνει τἀγόρια) φέρτε τὰ χαρτιά σας νὰ σᾶς ὑπαγορέψῃ ἐδῶ ἡ Κάκια, ὥσπου νἄρθῃ ὁ πατέρας σας.

[Ὁ Πέτρος, ὁ Τάκης καὶ ἡ Μαρίκα φεύγουν.]

ΚΑΚΙΑ:—Πηγαίνω κι' ἐγὼ νἀφήσω τὴ σάκκα μου καὶ νἀλλάξω ποδιά.

ΜΑΜΑ:—Καλά. Μὴν ἀργήσῃς μόνο καὶ τὸ βροῦν πρόφαση νἀρχίσουν πάλι τὶς φωνές.

ΚΑΚΙΑ, (πάντα ἀνόρεχτη:)—Καλά. (Παίρνει ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, ὅπου τἄχε ἀφήσει, τὸ καπέλο καὶ τὴ σάκκα καὶ φεύγει.)

ΜΑΜΑ, (τακτοποιῶντας τὸ γραφεῖο:)—

Φαίνεται πὼς τῆς κόστισε πολὺ ἡ κατοάδα τοῦ πατέρα της. Τόσο τὸ καλύτερο. Μακάρι νὰ τὴν ἄκουγαν κι' οἱ ἄλλοι. Μὰ ποῦ θὰ πᾶνε; Δὲ θὰ τὴ γλυτώσουν. Αὔριο, μεθαύριο θὰ τὴν ἀκούσουν κι' αὐτοί. Θἄρθῃ κι' αὐτοῦνῶν ἡ σειρά.

ΣΚΗΝΗ VI

Ο ΠΕΤΡΟΣ, κι' ὁ ΤΑΚΗΣ μπαίνουν ὁ ἕνας ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλον, κρατῶντας ὁ πρῶτος ἕνα ἀναγνωσματάριο κι' ἕνα τετράδιο κι' ὁ δεύτερος ἕνα τετράδιο καὶ δυὸ μολύβια.)

ΜΑΜΑ:— Καλῶς τους! Ὁ ἕνας ἀπὸ δῶ κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ κεῖ. (Βάζει ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ γραφείου κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη καρέκλες.) Καθῆστε! (Ὁ Τάκης κι' ὁ Πέτρος πηγαίνουν καὶ κάθουνται. Ἡ πολυθρόνα τοῦ γραφείου μένει στὴ θέση της, ἀνάμεσα στὶς δύο καρέκλες, σὰ χώρισμα στὰ δύο παιδιά.) Ἔτσι. Ταχτοποιηθῆτε τώρα, ξῦστε τὰ μολύβια σας κι' ὅπου νἆναι θἄρθῃ κι' ἡ Κάκια. (Διευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα.)

ΤΑΚΗΣ, (δείχνοντας τὴν πολυθρόνα στὸν Πέτρο)— Αὐτὴ τί χρειάζεται ἐκεῖ; Δὲν τὴ βγάζουμε;

ΠΕΤΡΟΣ — Καλὰ λές, ἐμπόδιο μᾶς εἶναι. Σήκω νὰ τὴ βγάλουμε. (Κάνουν νὰ σηκωθοῦν.)

ΜΑΜΑ, (γυρίζει τρεχάτη) — Ὄχι! ὄχι! Νὰ τὴν ἀφήσετε ἐκεῖ ποῦ εἶναι. Ξέρω ἐγώ, γιατὶ δὲν τὴν ἔβγαλα. (Τὰ παιδιὰ ξαναπάθουνται καὶ κοιτάζουνται ἐρωτηματικά. Ἡ μαμὰ διευθύνεται πάλι πρὸς τὴν πόρτα.)

ΠΕΤΡΟΣ—Κατάλαβες, Τάκη; Φοβᾶται ἡ μαμὰ μὴν ἀντιγράφουμε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ τὴν ἔβαλε ἀναμεσά μας γιὰ ἐμπόδιο.

ΤΑΚΗΣ, — Χά, χά, χά!..

ΜΑΜΑ, (σὰν ἀπὸ μέσα της).— Τὸ τσάκωμα δὲν τὸ βάζει ὁ νοῦς τους. Πάλι καλά!..

ΣΚΗΝΗ VII

ΚΑΚΙΑ, (μπαίνει φορῶντας ἄλλη ποδιά)

ΜΑΜΑ, (βάζει ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος τοῦ γραφείου, ἀπέναντι δηλαδὴ στὸν Πέτρο καὶ στὸν Τάκη, μιὰ καρέκλα. Στὴν Κάκια). — Ἔλα, κάθησε ἐδῶ κι' ἐσύ. Καὶ καλὰ γραψίματα. Ἡσυχία προπάντων! (Φεύγει.)

ΤΑΚΗΣ, (λίγο δειλά)— Δὲ μοῦ λές, Κάκια. ὁ μπαμπᾶς σὲ μάλωσε πρωτήτερα; Τί σοῦ εἶπε; Ἔ;

ΚΑΚΙΑ, (θυμωμένα)— Νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρη νἀρχίσουμε νὰ σᾶς ὑπαγορεύω καὶ νὰ ταφήσετε αὐτά.

ΠΕΤΡΟΣ, (πειραγμένος) — Σκοτιστήκαμε!

ΤΑΚΗΣ,— Δὲν τὸ ξέραμε! Ἐμεῖς φταῖμε ποὺ ἐνδιαφερθήκαμεν καὶ σὲ ρωτήσαμε.

ΠΕΤΡΟΣ, (ἀνοίγει τὸ βιβλίο καὶ τῆς δείχνει μὲ τὸ δάκτυλο)— Νά, ἀπὸ κεῖ. (Τῆς τὸ δίνει.)

ΚΑΚΙΑ— Ἐμπρός, γράφετε. (Διαβάζει σιγὰ σιγὰ, λέξη-λέξη. Τἀδέλφια σκύβουν στὰ τετράδιά τους·) «Σὲ λίγο ὁ γέρο - μυλωνάς, ὁ πατέρας τους, γύρισε φέρνοντὰς ἕνα μάτσο βέργες.»

ΤΑΚΗΣ — Ἐ! πιὸ σιγά! Μηχανὲς νομίζεις πὼς εἴμαστε;

ΚΑΚΙΑ, (ἐξακολουθῶντας)— «Ἔβαλε τότε στὴ σειρὰ τοὺς ὀπιθω τοῦ γιοὺς κι' ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν πρῶτο τοῦ ἔδωσε . . .» (Διακόπτεται.)

ΤΑΚΗΣ, (γράφοντας στὸ τοῦ μὲ σπουδή):— «Ἔδωσε» τὸ δῶ μὲ μικρὸ καὶ τὸ σε μὲ ἔψιλον.

ΠΕΤΡΟΣ, (εἰρωνικά)—Ὄχι. Τὸ σέ μὲ ἄλφα-γιῶτα.

ΤΑΚΗΣ— Ἄ, ναί. Μ' ἄλφα-γιῶτα.

ΠΕΤΡΟΣ, (γελῶντας ἀπὸ μέσατου)— Καὶ περισπωμένη.

ΤΑΚΗΣ— Ὄχι. Ψιλὴ ὀξεία.

ΠΕΤΡΟΣ— Ἄ, ἔλεγα...

ΚΑΚΙΑ, (αὐστηρά)— Νὰγράφετε καὶ νὰ μὴ μιλᾶτε, γιατὶ θὰ σᾶς ἀφήσω καὶ θὰ φύγω.

ΠΕΤΡΟΣ— Ἔλα, λέγε.

ΚΑΚΙΑ— Λοιπόν· «τοῦ ἔδωσε τὸ μάτσο μὲ τὶς βέργες, ἄν μπορῇ, νὰ τὶς σπάσῃ.»

ΤΑΚΗΣ— Ἐγὼ τὶς μισὲς θὰ μποροῦσα νὰ τὶς σπάσω!

ΠΕΤΡΟΣ— Κόντεψες!

ΤΑΚΗΣ— Τί, δὲν τὸ πιστεύεις;

ΚΑΚΙΑ— Πάλι τὰ ἴδια...

ΠΕΤΡΟΣ — Ὄχι.

ΤΑΚΗΣ— Βάζουμε στοίχημα;

ΠΕΤΡΟΣ— Βάζουμε.

ΤΑΚΗΣ— Τί;

ΚΑΚΙΑ— Ἄκου τους, καλέ, ἄκου τους!..

ΠΕΤΡΟΣ— Ὁποιος χάσῃ, νὰ δώσῃ στὸν ἄλλο τὸ βραδυνό του φροῦτο. Δέχεσαι;

ΤΑΚΗΣ— Ναί. Περίμενε λοιπὸν νὰ φέρω τὸ χάρακα ἀπὸ μέσα,— πὲς πὼς εἶναι οἱ μισὲς βέργες,— νὰ ἰδῇς τὸν σπάω ἢ δὲν τὸν σπάω. (Κάνει νὰ σηκωθῇ.)

ΚΑΚΙΑ— Ἄ, μὰ ἐσεῖς εἴσαστε ἀνυπόφοροι. (Στὸν Τάκη) Ἢ θὰ καθήσῃς ἐκεῖ νὰ γράψῃς, ἢ φεύγω.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ**

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Δωδέκατο

(Τἄλογο, ποὺ πεθαίνει)

Τὸ γέρικο ἄλογο πεθαίνει
Στὸ στάβλο μέσα, ἀγαλινό.
Κι' εἶναι σὰν κάπου νὰ πηγαίνῃ

Μὲ φόρτωμα ἀλαφρὸ στὴ ράχη.
Κι' εἶναι ὅλα γύρου γαληνά
Καημὸς κρυμμένος σὰ νὰ τἄχῃ

Κοιμίσει. Δίπλα του ὁ χωριάτης
Ὀρθὸς. στὰ στήθια του ἀγρυπνᾷ
Ν' ἁπλώνῃ τἀγριόνυχά της

Ἀπέραντη, ἄμετρη μιὰ θλίψη,
Ποὺ κλαίει βαριά, σπαραχτικά
Τὸ σύντροφο, ποὺ κάει νὰ λείψῃ.

Ω. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ'Ι' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΙ' Ο ΛΑΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑ μέρα, — εἶναι κάμποσος καιρός, — ἡ Διάπλασις μοῦ παρουσίασε δυὸ ἐκτενῆ γράμματα μὲ τὴν ὑπογραφὴ «Ἀμάραντος» καὶ μοῦ εἶπε:

— Νομίζω, πὼς ἀπ' αὐτὰ βγαίνει μιὰ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή.

Διάβασα τὸ πρῶτο. Ἦταν πραγματικῶς ὄμορφο καὶ συγκινητικό. Ὁ φίλος μας, μὲ μεγάλη εὐγλωττία, μιλοῦσε γιὰ τὴν ... τῶν δασῶν καὶ γιὰ τὴ ζημία ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀσυλλόγιστη καταστροφή τους. Καὶ παρακαλοῦσε τὴ Διάπλαση νὰ μοῦ πῇ νὰ γράψω γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ νὰ προτρέψω... τοὺς χωρικούς, νἀγαποῦν καὶ νὰ προσέχουν περισσότερο τὰ δάση, νὰ μὴ τοὺς βάζουν φωτιά, γιὰ νὰ τὰ κάνουν βοσκοτόπια, ἢ νὰ μὴν τἀφίνουν νὰ καίγουνται ἀπὸ ἀμέλεια.

Ἀπόρησα κι' ἔτρεξα στὴ Διάπλαση φωνάζοντας.

— Μὰ τί νομίζει ὁ φίλος μας αὐτός; Πῶς τὸ περιοδικό μας τὸ διαβάζουν οἱ ἐμπρηστὰι τῶν δασῶν;

— Αὐτὸ τοῦ ἀποκρίθηκα κι' ἐγὼ στὴν Ἀλληλογραφία! μοῦ εἶπε τότε ἡ Διάπλασις. Πῶς τὸ περιοδικό μας δὲν διαβάζεται παρ' ἀπὸ ποιδιά, ποὺ ἔμαθαν νἀγαποῦν τὰ δάση, ἢ ποὺ κι' ἂν ἤθελαν τὸ κάτω - κάτω, νὰ τὰ κάψουν, δὲν θὰ μποροῦσαν. Ναί, μὰ ἰδὲς τί μοῦ ἀπαντᾷ 's αὐτό. Διάβασε καὶ τὸ δεύτερο γράμμα του!

Τὸ διάβασα τότε κι' αὐτό. Καὶ πραγματικῶς, εἶδα μιὰ καινούργια ἄποψη. Ὁ Ἀμάραντος δηλαδὴ φρονεῖ, πὼς τὰ καλὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νἄχουν τὴ Διάπλαση μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους, ἀλλὰ νὰ τὴ διαβάζουν καὶ σὲ ἄλλους, — χωρικούς, ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, μικρούς, μεγάλους, — γιὰ νὰ τοὺς φωτίζουν. Κι' ἂν γινόταν αὐτό, — ποὺ ὁ Ἀμάραντος ἰσχυρίζεται πὼς γίνεται, πὼς εἶν' εὔκολο νὰ γίνεται καὶ πὼς τὸ κάνει κιόλα αὐτός, — θὰ μποροῦσε ἡ Διάπλαση νὰ γράφῃ καὶ κάποια ζητήματα γενικῆς ὠφελείας, ποὺ δὲν θἄταν μόνο γιὰ παιδιά, ὅπως π. χ. γιὰ τὰ δάση, ποὺ τὴν ἀξία τους, τὴν ὠφέλειά τους, τὴν χρησιμότητά τους, πρέπει πρῶτα - πρῶτα νὰ τὴν ξέρουν καλὰ αὐτοὶ ποὺ μποροῦν νὰ τὰ διατηροῦν ἢ νὰ τὰ καταστρέφουν, οἱ γεωργοί, οἱ βοσκοὶ καὶ τὰ παιδιά τους.

— Δὲν εἶναι ἄσχημη ἰδέα, εἶπα στὴ Διάπλαση, μπορῶ νὰ γράψω μιὰ ἐπιστολὴ μ' αὐτὸ τὸ θέμα. Καὶ νὰ βάλω μάλιστα γιὰ πρόλογο, ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ Ἀμαράντου, ποὺ εἶνε τόσο καλογραμμένο.

Ἡ Διάπλασι, στὴν ἀλληλογραφία της πάλι, τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε. Κι' ἐγὼ ἔβαλα κατὰ μέρος τὰ γράμματα τοῦ φίλου μας γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσω ὅπως εἶπα...

Ἀλλὰ ἐρχόνταν ἄλλα ζητήματα στὴ μέση, πιὸ ἐπείγοντα, πιὸ ἐνδιαφέροντα, κι' ἐκεῖνο ἀναγκαζόμουν νὰ τὸ ἀναβάλλω. Ἔτσι πέρασε καιρός. Καὶ μὲ τὸν καιρό, φυσικά, ξέχασα καὶ τὰ γράμματα καὶ τὴν ὑπόσχεσή μου· Ναί, μὰ δὲν τὴν ξέχασε κι' ὁ Ἀμάραντος. Ἀπὸ ἑβδομάδα σὲ ἑβδομάδα περίμενε τὴν Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή, ποὺ θἄταν γι' αὐτὸν ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπ' ὅλες! Ἐπὶ τέλους ἔχασε τὴν ὑπομονή. Κι' ἔγραψε πάλι στὴ Διάπλασι ρωτῶντας, μὲ τὸν πιὸ εὐγενικὸ τρόπο, πότε θὰ γινόταν ἐκεῖνο ποὺ τὸν κάναμε νὰ περιμένῃ.

Κτύπησα τὸ μέτωπό μου ὅταν εἶδα προχθὲς καὶ τὸ τρίτο αὐτὸ γράμμα.

— Μπρέ, τὸ παιδί, εἶπα, τὸ ...!

Κι' ἔτρεξα ἀμέσως νὰ βρῶ τὰ δύο γράμματά του, τὰ φυλαγμένα, μὲ τὴν ἀπόφαση, παραμερίζοντας κάθε ἄλλο θέμα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ν' ἀσχοληθῶ μ' αὐτά.

Ἀλλά ποῦ 'ναι τα;

Τὴν ἔπαθα ὅπως τὴν πάθαινε καμμιὰ φορὰ ὁ Ἀνανίας! Εἴτε τὰ φύλαξα σὲ μέρος ποὺ δὲν τὰ θυμοῦμαι πιά, εἴτε τὰ ἔσχισα κατὰ λάθος μαζὶ μὲ ἄχρηστα, εἴτε μοῦ τἀνακάτεψαν, εἴτε μοῦ τὰ πέταξαν, — τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι ἔψαξα χωρὶς νὰ τὰ βρῶ. Ἀδύνατο λοιπὸν νὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχεσή μου, ὅσο τοὐλάχιστο γιὰ νὰ βάλω ὡς πρόλογο ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ δεύτερο γράμμα τοῦ Ἀμαράντου. Αὐτὸ πάει πιά. Τὴν ἄποψή του ὅμως, εὐτυχῶς τὴ θυμοῦμαι. Κι' εὐχαρίστως τώρα σᾶς γράφω γι' αὐτή.

Ναί, ὅ,τι κάνει ὁ Ἀμάραντος, ποὺ ζῇ σὲ χωριὸ καὶ μαζεύει γύρω του τοὺς χωριάτες, τὰ χωριατόπαιδα, καὶ τοὺς διαβάζει ξιβυνατὰ τὴ Διάπλαση, καὶ τοὺς ἐξηγεῖ τὰ γραφόμενα, καὶ συζητεῖ κατόπιν μαζί τους ἀπάνω σ' αὐτά, καὶ τοὺς διασκεδάζει ἔτσι, καὶ τοὺς διδάσκει, καὶ τοὺς φωτίζει, — ναί, αὐτὸ θἄταν καλὸ ἂν τὸ ἔκαναν κι' ὅλοι ὅσοι μποροῦν. Ὄχι μόνο στὰ χωριά, ἀλλὰ καὶ στὶς πόλεις. Μεγάλη ὠφέλεια θὰ λάβαινε ἔτσι ὁ λαός. Γιατὶ χιλιάδες φτωχοὶ κι' ἀγράμματοι ἄνθρωποι, ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, θἄκουγαν τὰ γραφόμενα τῆς Διαπλάσεως, ἂν κάθε φωτισμένος, συνδρομητὴς ἢ ἀναγνώστης, τὴν ἐδιάβαζε δυνατὰ 's ὅσους θὰ μποροῦσε νὰ μαζέψῃ γύρω του, στὴν αὐλή του, στὸν κῆπο του, στὸ χωράφι του, ὁπουδήποτε.

Θὰ πῆτε: α' Ἡ Διάπλασι δὲν εἶναι γιὰ παιδιά; Μὲ ἀκριβῶς γι' αὐτό! Πρέπει νὰ ξέρετε, πὼς ὅ,τι εἶναι γιὰ τὰ παιδιά, εἶναι καὶ γιὰ τὸ λαό. Γιατὶ κι' ὁ λαὸς ἔν' ἀγνὸ παιδὶ εἶναι, ποὺ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τοῦ δίνῃ παρὰ τὴν πιὸ ἀγνή, διαλεχτὴ κι' ὑγιεινὴ τροφή. Ἐκεῖνα ποὺ βλάπτουν τὸ παιδί, βλάπτουν ἐπίσης καὶ τὸ λαό. Κι' ἐκεῖνα ποὺ ὠφελοῦν τὸν ἕνα, ὠφελοῦν καὶ τὸν ἄλλο. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ κι' ἐκεῖνα ποὺ ἀρέσουν. Γιατὶ τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ λαοῦ τὰ γοῦστα εἶναι τὰ ἴδια. Μπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε: Ἕνα μυθιστόρημα π. χ. τῆς Διαπλάσεως, ποὺ τὸ γουστάρουν τόσο τὰ παιδιά, θὰ τὸ γουστάρουν τὸ ἴδιο κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ. Διαβάστε λίγο «Μικρὸ Ἐθελοντὴ» στὴν ὑπηρέτριά σας, στὸν ὑπηρέτη σας, στὸν κολλήγα σας, στὸν ἀγωγιάτη σας, καὶ θὰ ἰδῆτε.

Φυσικά, σὰν ἀγράμματοι, δὲν θὰ καταλαβαίνουν μερικὰ πράγματα. Ἀλλὰ θὰ τοὺς τὰ ἐξηγεῖτε. Αὐτὸ κάνει κι' ὁ Ἀμάραντος στὸ χωριό του. Καὶ φτάνει νὰ σᾶς πῶ τοῦτο: Πῶς κατάφερε τοὺς χωρικοὺς ἐκεῖ - πέρα νὰ κάμουν καὶ... Σύλλογο, γιὰ τὴν προστασία τῶν δασῶν καὶ γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ τόπου τους!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Φυσικά, οἱ δυὸ οἰκογένειες ἀνησύχησαν πολὺ κι' ἀμέσως πῆραν ὅλα τους τὰ μέτρα γιὰ νὰ προλάβουν ἕναν αἰφνιδιασμό. Ἀπὸ τότε στὸ Φελνσεχάϊμ ἀγρυπνοῦσαν νύχτα καὶ μέρα.

Ἀλλὰ σὲ διάστημα τριῶν μηνῶν δὲν ἔγεινε τίποτα. Οἱ ἄγριοι δὲν ἐφάνηκαν οὔτε στὸ Ἀνατολικὸ ἀκρωτῆρι, οὔτε ἀπὸ τὸ Ἐσωτερικὸ τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας. Οἱ ἀποικοι μποροῦσαν νὰ ἐλπίζουν ὅτι μαῦρος ἐχθρὸς εἶχε ἐγκαταλείψῃ ὁριστικῶς τὸ νησί τους.

Ὁπωσδήποτε ἐξακολουθοῦσαν νἀνησυχοῦν. Κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνησυχία εἶχαν τώρα καὶ μιὰν ἄλλη: Ὁ Ξιφίας ποὺ τὸν περίμεναν τὸ Σεπτέμβρη ἢ τὸ Ὀκτώβρη. δὲν φαινόταν. Τοῦ κάνου Τζὰκ πῆγε τόσες φορὲς στὸ Πρόσπεκτ Χίλλ γιὰ νὰ κοιτάξῃ τὴ θάλασσα ἀπὸ ψηλὰ Κάθε φορὰ γύριζε στὸ Φελνσεχάϊμ ἀπελπισμένος.

Τώρα πρέπει νὰ ποῦμε, καὶ νὰ μὴ τὸ ξαναποῦμε, πὼς τὸ πλοῖο ἐκεῖνο ποὺ κ. Οὐόλστων, ὁ Τζὰκ. καὶ ὁ Ἐρνέστος εἶχαν παρατηρήσῃ, ἂν θυμᾶστε, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ κώνου Ζὰν - Ζερμάττ, ἦταν Φλάκ. Ναί, οἱ ἡμερομηνίες συμπίπτουν Ἦταν τὸ τριτάταρτο, ποὺ εἶχε πέσει στὰ χέρια τοῦ Ροβέρτου Μπόρουπτ καὶ ποὺ ἀφοῦ πλησίασε τὸ νησί, εἶχε ἀπομακρυνθῆ πάλι διευθυνόμενο πρὸς τὰ μέρη τῆς Σόνας, στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Ἀπὸ τότε οὔτε ξαναφάνηκε οὔτε ξανακούστηκε.

Οἱ τελευταῖες ἑβδομάδες τοῦ χρόνου πέρασαν μὲ λύπη, ποὺ ἔγεινε σὲ λίγο ἀπελπισία. Ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μηνῶν ἀπουσία. ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ δικοί του δὲν ἐλπίζανε πιὰ νὰ ξαναιδοῦν τὸν Ξιφία. Ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων, ἡ Ἄννα, κι' οἱ ἄντρες ἀκόμα, δὲν ἔπαυαν νὰ κλαῖνε τοὺς χαμένους συγγενεῖς των. Κανένας δὲν εἶχε πιὰ θάρρος κι' ὄρεξη γιὰ τίποτα.

«Πρὸς τί νὰ ἐργαζόμαστε πιά, — συλλογιζόνταν, — γιὰ τὴν εὐημερία αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ; Γιατὶ νὰ σπέρνουμε κι' ἄλλα χωράφια, νὰ κάνουμε κι' ἄλλα κτήματα, νὰ κτίζουμε κι' ἄλλες κατοικίες; Ὅσα ἔχουμε, μᾶς φθάνουν καὶ μᾶς περισσεύουν... Τὰ παιδιά μας, μας, οἱ φίλοι μας, δὲν θὰ ξαναγυρίσουν πιὰ στὴν δεύτερη αὐτὴ πατρίδα, ὅπου τοὺς περίμενε τόση εὐτυχία, ὅπου ζήσαμε τόσο εὐτυχισμένοι κι' ὅπου θὰ ζούσαμε ἀκόμη περισσότερο!..»

Ἦταν ἔτσι ἀπελπισμένοι, γιατ' ὕστερ' ἀπὸ τόσο μακρινὴ ἀπουσία, ἦταν βέβαιοι πιὰ πὼς ὁ Ξιφίας θὰ χαθῆκε, εἴτε στὸν πηγαιμὸ εἴτε στὸ γυρισμό, καὶ πὼς ποτὲ δὲν θὰ μάθαιναν γι' αὐτὸν στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Πραγματικῶς, ἂν ἡ ἀγγλικὴ κορβέττα δὲν εἶχε πάθει τίποτα στὸ ταξεῖδι τοῦ πηγαιμοῦ, θὰ στεκόταν λίγες ἡμέρες στὸ Ἀκρωτήρι τῆς Καλῆς-Ἐλπίδας καί, σὲ τρεῖς μῆνες, θὰ ἔφθανε στὸ Πορτσμούθ. Ἀπὸ κεῖ, σὲ λίγους μῆνες, θὰ ξανάφευγε γιὰ τὴ Νέα-Ἑλβετία καί, συγχρόνως ἢ λίγο πιὸ ὕστερα, πολλὰ ἀγγλικὰ πλοῖα μὲ μετανάστες θὰ ξεκινοῦσαν γιὰ τὴν καινούργια ἀποικία τῆς Μεγάλης Βρεττανίας. Ἀλλ' ἀφοῦ κανένα τέτοιο πλοῖο δὲν φάνηκε ὡς τώρα, μποροῦσαν νὰ συμπεράνουν πὼς ὁ Ξιφίας θὰ εἶχε ναυαγήσει στὶς ἐπικίνδυνες ἐκεῖνες θάλασσες μεταξὺ Αὐστραλίας καὶ Ἀφρικῆς, πρὶν φθάσῃ ἴσως στὸ Καπτάουν, καὶ πὼς ἡ ὕπαρξη τοῦ νησιοῦ ἐξακολουθοῦσε νἀγνοῆται. Οὔτε ὑπῆρχε μεγάλη ἐλπίδα νὰ γνωσθῇ ποτὲ στὸ μέλλον, γιατὶ θἄταν ἔκπακτη τύχη νὰ πέσῃ κανένα πλοῖο 's ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ποὺ ἦταν ἔξω ἀπὸ τοὺς ναυτικοὺς ἐμπορικοὺς δρόμους.

Ναί, ἦταν πολὺ λογικὰ τ' ἀπελπιστικὰ αὐτὰ συμπεράσματα, ἀπὸ τὸ πρῶτο, πὼς ἐβούλιαξε ὁ Ξιφίας κι' ἐχάθηκαν ὅλοι του οἱ ἐπιβάτες, ὡς τὸ τελευταῖο, πὼς ἡ Νέα-Ἑλβετία δὲν ἦταν ἀκόμη σημειωμένη στὸ χάρτη τοῦ ἀποικιακοῦ Κράτους τῆς Ἀγγλίας!

Ὡς τὰ μισὰ τοῦ καλοκαιριοῦ, ὁ κ. Ζερμάττ κι' ὁ κ. Οὐόλστων δὲν ἐσκέφθηκαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ. Συνήθως, τὸ περισσότερο μέρος τοῦ καλοκαιριοῦ τὸ περνοῦσαν στὸ Φαλκενχόρστ καὶ μόνο ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα στὸ Βάλντεγκ καὶ σταλλα κτήματα. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ περιορίσθηκαν στὶς σύντομες ἐπισκέψεις ποὺ ἦταν ἀπαραίτητες γιὰ τὴν περιποίηση τῶν κτηνῶν. Οὔτ' ἐδοκίμασαν νὰ ἐξερευνήσουν ἄλλα μέρη τοῦ νησιοῦ πέρ' ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Ἡ πινάσσα κι' ἡ βάρκα δὲν τοὺς ἐπῆγαν ποτὲ πέρ' ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ ἢ τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψευτικης Ἐλπίδας. Ὁ ὅρμος τῶν Ναυτίλων καθὼς κι' ὁ ὅρμος τῶν Μαργαριτῶν ἔμεναν σχεδὸν ἀνεξερεύνητοι. Μόλις ὁ Τζὰκ ἔκανε μερικὲς μικρὲς ἐκδρομὲς μὲ τὸ καγιὰκ στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας ἢ κυνηγοῦσε στὰ περίχωρα τοῦ Φελσενχάϊμ, ἀφίνοντας στὴν ἡσυχία τους τὸν Μπράουσβιντ, τὸν Στοὺρμ καὶ τὸν Μπρύμμερ. Μερικὰ ἔργα ποὺ εἶχε σχεδιάσει ὁ κ. Οὐόλστων, ἔμεναν ἀνεκτέλεστα. Πρὸς τί, ναί, πρὸς τί; Αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις συνώψιζαν τὴν ἀπελπισία τῶν δυὸ οἰκογενειῶν στὴ δυστυχέστερη αὐτὴ τῆς κοινῆς τους ζωῆς.

Στὶς 25 τοῦ Δεκέμβρη, ὅταν μαζεύθηκαν νὰ κάμουν Χριστούγεννα, — τὴ γιορτὴ ποὺ τὴν ἔκαναν μὲ τόση χαρὰ τόσα χρόνια τώρα, — δάκρυα ἔτρεξαν ἀπ' ὅλα τὰ μάτια, ἀνακατωμένα μὲ προσευχὲς γιὰ κείνους ποὺ ἔλειπαν...

Ἔτσι μπῆκε ὁ καινούργιος χρόνος, τὸ 1817. Τὸ καλοκαῖρι ἐκεῖνο ἡ φύση δείχθηκε πιὸ γόνιμη καὶ πιὸ γενναιόδωρη παρὰ ποτέ. Ἡ γενναιοδωρία της ὅμως ὑπερέβαινε τὶς ἀνάγκες τῆς μικρῆς ἀποικίας, ποὺ δὲν τὴν ἀποτελοῦσαν πιὰ παρὰ ἑπτὰ ἄτομα. Ἡ μεγάλη κατοικία, ποὺ τὴν ἐγέμιζε πρὶν τόση χαρά, τόση ζωηρότης, φαινόταν ἄδεια, νεκρωμένη...

Ἀ, πόσο μετανοοῦσαν τώρα ὁ κ. κι' ἡ κυρία Ζερμάττ, ὁ κ, κι' ἡ κυρία Οὐόλστων, ποὺ ἄφησαν τὰ παιδιά τους νὰ φύγουν!.. Δὲν τοὺς ἔφτανε ἡ εὐτυχία ποὺ εἶχαν ὡς τότε; Γιατὶ νὰ ζητήσουν μεγαλύτερη; Ἦταν κι' ἀχαριστία στὸ Θεό, ποὺ εἶχε δείξει τόση καλοσύνη στοὺς ναυαγοὺς τοῦ Λανδλορδ!...

Κι' ὅμως αὐτὸ ποὺ ἔκαμαν γιὰ τὰ παιδιά τους ὁ κ. κι' ἡ κυρία Ζερμάττ, ἔπρεπε νὰ τὸ κάμουν. Ἡ Τζέννυ εἶχε χρέος νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸν πατέρα της. Ὁ Φρὶτς εἶχε χρέος νὰ συνοδεύσῃ ἐκείνη ποὺ θὰ γινότανε γυναῖκα του καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι της ἀπὸ τὸν συνταγματάρχη Μόντρος. Ὁ Φραγκίσκος εἶχε χρέος νὰ ὁδηγήσῃ τὴν Ντόλλ στὸ Καπτάουν, νὰ τὴν παραδώσῃ στὸν ἀδελφό της καί, στὸ γυρισμὸ τοῦ Ξιφία, νὰ τοὺς πάρῃ ὅλους γιὰ νὰ ἑνωθῇ στὴ Νέα-Ἑλβετία ἡ οἰκογένεια Οὐόλστων. Τέλος ὁ κ. Ζερμάττ εἶχε χρέος νὰ ἑλκύσῃ μετανάστες, ὅσους μποροῦσε νὰ θρέψῃ τὸ ὄμορφο καὶ καλλιεργημένο τώρα νησί.

Ναί, ὅλοι εἶχαν κάμει φρόνιμα τὸ χρέος τους... Ποιὸς μποροῦσε νὰ προβλέψῃ πὼς ἡ ἀγγλικὴ κορβέττα δὲν θὰ γύριζε ἀπὸ κεῖνο τὸ ταξεῖδι! Μιὰ τέτοια κακοτυχία δὲν ἦταν βέβαια λάθος δικό τους!

Μὰ πάλι, πραγματικῶς δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα; Ἔπρεπε νὰ τὰ θεωροῦν ὅλα χαμένα; Μόνο ἕνα ναυάγιο τοῦ Ξιφία ἐξηγοῦσε τὴν ἀργοπορία του; Τίποτ' ἄλλο; Κι' ἂν εἶχε παρατείνει, γιὰ ἕνα ἢ ἄλλο λόγο, τὴ διαμονή του στὴν Εὐρώπη; Δὲν μποροῦσαν ἐξαίρετα νὰ τὸν περιμένουν ἀκόμα; Δὲν μποροῦσε νὰ φανῇ ἄξαφνα καμμιὰ μέρα τὸ πολυπόθητο πλοῖο, ἀπὸ τὸ Ἀκρωτῆρι τῆς Ψευτικης-Ἐλπίδας ἢ ἀπὸ τὸ Ἀνατολικό, μὲ τὰ πανιά του ὁλοφούσκωτα καὶ μὲ τὴ μακριὰ σημαία στὴν κορυφὴ τοῦ μεγάλου καταρτιοῦ;...

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΑ'Ι'ΔΟΥΡΟΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ

Ἀγκορᾶς. — Δ'. Βραβεῖον Διαγων. Ζωγραφικῆς

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΑ

1. ΟΛΥΜΠΙΑ

Τί κι' ἂν τὸ δέντρο τῆς ἐλιᾶς
τὰ χρόνια ἔχουν μαράνει;
Τί κι' ἂν τὸ Στάδιο ἔρημο
κι' ἡ Πίσα νεκρωμένη;
ἡ ἀφρεστη δόξα ἐγὸς Ἑρμοῦ
τάχα νὰ μὴ σοῦ φτάνῃ,
γλυκειὰ Ὀλυμπία, τρισένδοξη
καὶ τρισευλογημένη!

ΙΩ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΣΠΗΛΙΑ

Τάκ!... Τάκ!... Τάκ!... Στάζει ἡ (σπηλιά!
Καὶ οἱ στάλες μοιάζουνε μὲ δάκρυ,
Κρῦο δάκρυ, κιτάκρυο.—
Καὶ πέφτουνε πάνω σὲ κρῦο βράχο.
Κρῦο δάκρυ, σὰν ἀπὸ πόνο κρῦο
Βουβὸ μὰ καὶ ψριχτό!—

Καὶ τὶς νυχτιὲς κομμιὰ φορὰ ὁ (γκιώνης,
Αὐτός, πουλὶ τοῦ θρήνου,
Σὰν τραβηγμένος ἀπὸ τὸ θρῆνο τῆς (σπηλιᾶς
Μὲ τὸ σπασμένο, πέταγμά του
Πρὸς τὴν σπηλιὰ πετᾷ καὶ κεῖ ἀ- (πάνω κάθεται,
Καὶ τὸ δικό του ἀπαίσιο θρῆνο
Σμίγει μὲ τῆς σπηλιᾶς τὸν κρῦο (θρῆνο!

Καὶ εἶναι τότε ἡ σπηλιά, περιτρι- (γυρισμένη
ὡς εἶναι ἀπ' τοῦ λαγκαδιοῦ τοὺς (ἴσκιους,
Σὰν κοιμητῆρι ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια (του,
Κι' ἀπ' τοῦ πουλιοῦ τὸ μοιρολόϊ (συντροφεμένο,—
Σὰν ξωτικὸς ναὸς τοῦ θρήνου!

Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις

ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Ἀγαπητή μου.

Παράξενη ἀληθινὰ ἐντύπωση ἀπ' τὶς ἡμέρες αὐτὲς τοῦ πανηγυριοῦ: κάτι τὸ ἐπιβλητικό, τὸ παλαιϊκό, σοῦ γεμίζει τὴν ψυχὴ καὶ δὲν μπορεῖς νὰ μὴ νοιώσῃς ἕνα μυστικὸ σεβασμὸ καὶ σὲ μερικὲς στιγμὲς μιὰν ἀνατριχίλα ἐλαφριά...Νομίζεις πὼς μεταφέρεσαι, τὶς τρεῖς αὐτὲς ἡμέρες, στὸν καιρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως· καὶ σὰν βλέπεις ρωμαλέα κορμιά, ἄνδρες γέρους, ντυμένους μὲ τὶς φουστανέλες καὶ σαραφορτωμένους ἀπὸ ἀσήμια (τὴν ἱερή μας φορεσιά), καβάλλα σ' ὑπερήφανα ἄλογα ποὺ σὰν νὰ αἰσθάνονται κι' αὐτὰ τὸ σοβαρό τους ρόλο, σηκώνουν ψηλὰ τὸ κεφάλι τους, γυρίζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μ' ἕνα ἀγέρωχο βλέμμα· σὰν βλέπεις τοὺς ἄνδρες αὐτοὺς ποὺ μοιάζουν τόσο μὲ τοὺς πατέρες τους, ἔχεις γύρω σου ὁλοζώντανη τὴν εἰκόνα τῶν ἡρώων τῆς Ἐξόδου καὶ ὅλης τῆς Ἐπαναστάσεως, ποὺ πάντως ἀχρωμάτιστα, χωρὶς τὴν ἀνάλογη συγκίνηση, τὴ διαβάσαμε ὡς τώρα στὴν Ἱστορία. Πρέπει νὰ δῇ κανεὶς κάτι παρόμοιο μὲ τὰ μάτια του, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ ἐκεῖνα καὶ νὰ νοιώσῃ ὅλη τὴν ἀληθινὴ συγκίνηση, τὸ φόρο τῆς εὐγνωμοσύνης μας στοὺς Ἥρωες!

Νά, ἀκόμη αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκούω ἀπὸ μακρυὰ τὰ ντουφέκια καὶ τοὺς χορευτάδες, καὶ φαντάζομαι πέντ' ἐξ ἀνθρώπους, ζωηροὺς, μ' ἀνοιγμένη καρδιὰ νὰ γλεντοῦν στοὺς δρόμους μὲ συναδελφάδες ἄλλους τόσους γύφτους ποὺ παίζουν τοὺς ζουρνάδες: —ἄ! εἶναι νοστιμώτατο νὰ βλέπῃς αὐτοὺς τοὺς κακόμοιρους πὼς ἀγωνίζονται διὰ τὰ παίζουν τὰ μαῦρα τους πρόσωπα γίνονται ὁλοστρόγγυλα ἀπὸ τὸ πολὺ φούσκωμα καὶ δίνουν κάτι ἀπάτομες κινήσεις στὸ σῶμα τους, γιὰ νὰ δυναμώσουν τὴν πνοή... ...

Ἴσως θὰ γελάσῃς μὲ τὶς ὑπερβολές μου· καὶ θὰ πῆς πὼς μπορεῖ νὰ μ' εὐχαριστῇ ἡ μονοτονία τῶν ζουρνάδων ;. Ἔ, μα κάθε πράγμα στὴ θέση του καὶ στὴν ὥρα του, θᾶταν ἀρκετὰ κωμικὸ νἄκουγα τὶς ἡμέρες αὐτὲς τίποτε Vals Traum ! Μ' ἀγάπη,

Μεσολόγγι *Κρυσταλλένια*

ΠΟΣΟ ΟΙ ΓΕΡΟΙ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ

Ἕνας παλιός μου συμμαθητής, μοῦ διηγόταν κάμποσ' ἡ γιαγιά του, ἡ Κυρὰ Κατερίνα, ποὺ κοιμόταν μαζύ της σὲ μιὰ κάμαρα, ἔλεγε κάθε μέρα πὼς βαρέθηκε πιὰ νὰ ζῇ, καὶ πὼς παρακαλοῦσε τὸν Ἀρχάγγελο Γαβριὴλ νἄρθῃ νὰ τὴν πάρῃ. Ὁ συμμαθητής μου ὅμως δὲν τὸ πολυπίστευε καὶ θέλησε νὰ δοκιμάσῃ ἂν ἀληθινὰ δὲν ἤθελε τὴ ζωή της. Καὶ μιὰ νύχτα, ἐνῶ κοιμόταν βαθειὰ ἡ γιαγιά του, σηκώθηκε σιγὰ-σιγὰ, τυλίχτηκε μ' ἕνα ἄσπρο σεντόνι καὶ πῆγε πάνω στὸ κρεβάτι της καὶ τῆς εἶπε:

—Κατερίνα α α α!.. ἤλθα α α νὰ σὲ πάω ἀρω!.. Εἶμαι αι αι ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήληηλ!..

Ἡ γιαγιά του τότε ξύπνησε τρομαγμένη καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἀρχάγγελέ μου, ὄχι ἀπὸ τώρα, ἄφησε με ἀκόμα λίγο νὰ ζήσω, νὰ ζῆς!..

Λιγωμένος ἀπὸ τὰ γέλια, ὁ ψευτο—Ἀρχάγγελος, μὲ τὴν ἀληθινή του φωνή, τῆς ἀπαντᾷ:

—Βλέπεις, γιαγιά, πὼς μὲ κὰ λόγια μόνο δὲ θέλεις τὴ ζωή;

Κι' ἀπὸ τότε ἡ γιαγιὰ δὲν τὸ ξανάπε.

Γυμνασιακὸν Ζιζάνιον

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Νά το! Ἔρχεται φωνάζει ἕνας μικρὸς ἐφημεριδοπώλης μὲ τὸ στραβό του σκοῦφο, στεκόμενος στὴν παραλία.

—Εἶναι ἡ Ἀ ρ κ α δ ί α!

—Ὄχι βρέ, φωνάζει ἕνας ἄλλος· εἶναι ὁ Π ο λ ι κ ό ς.

Ἔτσι κουβεντιάζοντας, οἱ ἐφημεριδοπῶλες τῆς Σμύρνης, ποὺ ναι μαζεμένοι στὴ μακρὰ τῆς παραλία ἔχουν τὰ μάτια τους καρφωμένα στὸ μέρος ποὺ φαίνεται τὸ καπνίζον καράβι.

Νά το! ἔφθασε!

Ἡ ἄγκυρα ρίχνεται καὶ τὸ καράβι, μὲ λίγες ἀκόμη κινήσεις τοῦ ἕλικα, σταματᾶ. Μιὰ βαρκούλα ρίχνεται, οἱ ἐφημερίδες κατεβάζονται καὶ ἡ βαρκούλα μὲ μεγάλες κουπιὲς, ἀγγίζει τὴν παραλία.

Οἱ ἄνθρωποι πετοῦν ἔξω τὶς ἐφημερίδες καὶ οἱ ἐφημεριδοπῶλες ἁρπάζουν βιαστικὰ καθένας τὸ δέμα του καὶ τρέχουν κατὰ μῆκος τῆς προκυμαίας γεμίζοντας τὸν ἀέρα μὲ τὶς φωνές τους:

—Ἐλεύθερος Τύπος !.. Πρωϊνή!.. Χθεσινὴ ἡμερομηνία!..

Πρίγκηψ τῆς Ουαλλίας

ΞΗΜΕΡΩΝΕΙ

Κουκουρίκου! Κουκουρίκου!
Τὸ πολὺ πρωΐ θ' ἀκοῦς
Στὸ κοτέτσι τοῦ κυρ-Νίκου,
Ἀπὸ κόκκορους πολλοὺς.

Οἱ καλές μας κότες κράζουν
Ξημερώνει,—Κό, κό, κό,
Σὰν κοιμᾶσαι νὰ φωνάζουν
Γ' εἶναι τοῦτο τὸ κακό;

Τὰ πουλάκια κελαϊδοῦνε
Μὲ γλυκειά-γλυκειὰ φωνή...
Βγῆτε! Θέλουν νὰ μᾶς δοῦνε
Γελαστοὺς γιὰ μιὰ στιγμή.

Ξημερώνει, ξημερώνει·
Δὲν ἀκοῦς νὰ σηκωθῇς;
Ἡ μητέρα σὲ σηκώνει
Στὶς δουλειές σου νὰ βαλθῇς.

Ἐπαναστάτης

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΤΑΜΙΑ

Ὁ κύριος τοῦ ἀρχαίου Αἴσωπου, ἕνας Φρύγιος, ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κρασὶ καὶ συχνὰ στὰ γεύματα ποὺ ἔκανε στοὺς φίλους του, μεθοῦσε ὥστε δὲν ἤξερε πιὰ τί ἔλεγε καὶ τί ἔκανε. Μιὰ φορὰ λοιπὸν ποὺ ἦταν ἔτσι πολὺ μεθυσμένος, ὑποσχέθηκε μὲ στοίχημα στοὺς φίλους του πὼς μποροῦσε νὰ καταπιῇ τὴ θάλασσα ὁλόκληρη.

Ὅταν ὅμως ἤλθε στὰ νοῦ, κατάλαβε πόσο ἀνόητο ἦταν τὸ στοίχημά του καὶ ζήτησε συμβουλὴ ἀπὸ τὸν Αἴσωπο. Αὐτὸς τότε τοῦ εἶπε:

«Εὔκολο πρᾶμα, κύριε! νὰ πῆτε στοὺς φίλους σας, ὅτι ὑποσχεθήκατε νὰ πιῆτε τὴ θάλασσα, ὄχι ὅμως καὶ τὰ ποτάμια ποὺ χύνονται μέσα. Πῆτε τους λοιπὸν νὰ κρατήσουν τὰ ποτάμια γιὰ νὰ πιῆτε ὕστερα τὴ θάλασσα».

Ὁ Φρύγιος ἔκανε ὅπως τοῦεἶπε ὁ δοῦλος του καὶ οἱ φίλοι του δὲν τὸν ἀνάγκασαν νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσή του.

Ἀνθὸς Δάφνης

ΜΙΚΡΟ ΔΡΑΜΑ

Ἐγύριζα ἀπὸ τὴν Ἀλυσίδα. Περιμένοντας τὸ τραμ καὶ μὴ ἔχοντας τίποτε ἄλλο νὰ κάμω, κοίταζα δύο σκυλάκια, ἕνα ἄσπρο κι' ἕνα μαῦρο, ποὺ μάλωναν 'ς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο.

Τὸ ἄσπρο σκυλάκι ἔδωσε στὸ μαῦρο μιὰ δαγκωματιά, κι' αὐτὸ τρελλό, τυφλωμένο ἀπ' τὸν πόνο ὥρμησε νὰ περάσῃ τρέχοντας τὸ δρόμο.

Στὴ γωνία τὸ τραμ φάνηκε —πλησίαζε—ἔφτασε—ὦ Θέ μου!

Ἕνας μαῦρος ὄγκος βρέθηκε κάτω ἀπ' τὶς ῥόδες καὶ συγχρόνως ἕνα ὀξύλιασμα ἔσχισε τὸν ἀέρα... μιὰ φωνὴ πόνου... ἄλλους... μιὰ οἰμωγὴ ποὺ σοῦ ἔσκιζε τὰ αὐτιὰ καὶ σοῦ σπάραζε τὴν καρδιά... Ἕνας ἀπαίσιος τριγμὸς κοκκάλων ἀκούστηκε... τὸ μέρος βάφηκε κόκκινο...

— Τὸ κακόμοιροι, ἔλεγε ὁ κόσμος.

Κι' ἐγὼ ἔστρεψα τὰ μάτια μου ἀλλοῦ.

Σπίρτακος

ΕΝΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΘΟΣ

Κάποτε, εἶχαν παραγγείλει 'ς ἕνα τυπογράφο νὰ τυπώσῃ μὲ χρυσὰ γράμματα στὴ λευκὴ ταινία ἑνὸς νεκρικοῦ στεφάνου τὰς λέξεις: «Πορεύου ἐν εἰρήνῃ».

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, τοῦ ἔστειλαν ἕνα βιαστικὸ γραμματάκι ποὺ ἔλεγε: «Προσθέσατε, παρακαλῶ, καὶ τὰς λέξεις: Εἰς τὸν παράδεισον, ἐὰν ἔχῃ θέσιν».

Κι' ὁ στέφανος στάλθηκε στὸ σπίτι τοῦ νεκροῦ μὲ τὴν ἐπιγραφή:

«Πορεύου ἐν εἰρήνῃ εἰς τὸν παράδεισον, ἐὰν ἔχῃ θέσιν».

Ἐννοεῖτε τὴν παρεξήγησι ποὺ ἔκαμε ὁ τυπογράφος καὶ ... φαντάζεσθε τὰ ἐπακόλουθα.

(*Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ*)

Νικητὴς τοῦ Σκρᾶ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Στὸ ταχυδρομεῖο ἕνας εὔζωνος κρατεῖ τραστίου βάρους μιὰν ἐπιστολὴν καὶ ἔχει κολλήσει 20 λεπτῶν γραμματόσημο. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ λέγει ὅτι εἶναι βαρὺ καὶ πρέπει νὰ κολλήσῃ ἄλλα τρία εἰκοσάλεπτα γραμματόσημα. Καὶ ὁ εὔζωνος ἔξω φρενῶν τοῦ λέγει.

—Οὐρέ, κουρουΐδεύεις ἢ χαμογελᾶς;... Οὐρέ, ἂν βάλου καθὼς μ' λὲς τρία γραμματόσημα ἀκόμ' δὲν θὰ βαρύνῃ πλειότερο ἡ πιστολή;!!...

(*Γογωνίς*). *Οὐγγιστής*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος.—Τ' εἶναι τὸ ἀρνεῖσαι;

Ὁ μαθητής.—Ρῆμα, προσώπο δευτέρου.

Ὁ διδάσκαλος (Διακόπτοντας) —Κλῖνέ μού το ἀπὸ ὀδῶ καὶ πέρα.

Ὁ μαθητής.—Ἀρνί 'σαι, ἀρνί 'ναι, ἀρνιὰ εἴμεθα, ἀρνιὰ εἴοθε, ἀρνιὰ εἶναι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζιτζικα

* * *

—Νίτσα! Μὴ βάζῃς τὸ δάκτυλο στὴ μύτη σου. Δὲν κάνει.

—Μὰ γιατὶ λοιπὸν ἡ μύτη ἔχει τρῦπες;

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ροδ. Αὐγούλα

* * *

Ὁ μικρὸς Πέτρος ἔγραφε μὲ ἀφέλεια σ' ἕνα φίλο του.

«Αὔριο στὶς 11 θὰ εἶμαι στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο μεταξὺ τῶν ζώων κι' ἐλπίζω νὰ σὲ συναντήσω».

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρόγγιστοῦ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις κάμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ ἠμποροῦν νὰ στελλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

197ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Προκηρύσσεται σήμερον Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λεξεων, πρὸς μεγάλην βεβαίως χαρὰν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν θεωροῦν ὡς ἓν ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους. — Διὰ τοὺς νέους, ἰδοὺ περὶ τίνος προκειται:

Ἐὰν προσέξετε κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ σημερινοῦ μας φυλλαδίου, θὰ ἰδῆτε ὅτι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἰς διάφορα μέρη τοῦ κειμένου, εἰς τὸ μυθιστορήματα, εἰς τὸ διήγημα, εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας καὶ σχεδὸν εἰς κάθε κομμάτι, ὑπάρχουν κενὰ διαστήματα, ὄχι ἀπὸ λάθος, ἀλλ' ἀφιμένα ἐπίτηδες. Κάθε κενὸν διάστημα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μίαν λέξιν, ἡ ὁποία *λείπει*. Αὐταὶ δὲ ἀκριβῶς αἱ λέξεις ποὺ *λείπουν*, εἶναι αἱ *λευκαὶ λέξεις*, καὶ ἡ εὕρεσίς των ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πῶς θὰ τὰς εὕρετε ὅμως;

Ἡ ἔννοια τῆς φράσεως, τὸ ὕφος ἐν γένει τοῦ συγγραφέως, τὸ μέγεθος τοῦ καινοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον δείχνει περίπου πόσα στοιχεῖα εἶχεν ἡ ἀφαιρεθεῖσα λέξις, καὶ τέλος ἡ δοκιμασθεῖσα εἰς τόσους ἤδη τώρα διαγωνισμοὺς εὐφυΐα καὶ μαντικὴ δύναμίς σας, ὑπεραρκοῦν διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λείπουν ἓν ὅλῳ *δώδεκα λέξεις*. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει νὰ τὰς εὕρουν καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλουν γραμμένας εἰς φύλλον κοινοῦ χάρτου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ὑπάρχῃ τίποτε ἄλλο πλὴν τῆς ἀπαντήσεως, διατυπωμένης ὡς ἑξῆς:

«Ἀπάντησις εἰς τὸν 197ον Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων τοῦ 3ου φυλ. τῆς Διαπλάσεως ὑπὸ... (ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμον ἂν ἔχῃ).

1. Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα* («Μικρὸς Ἐθελοντής») λείπει ἡ λέξις *ἀρετή*.

2. Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα* στήλην *δεῖνα* («Δεύτερη Πατρίδα») λείπει ἡ λέξις *κακία*. Καὶ οὕτω καθ'ἑξῆς.»

Ἐννοεῖται, ὅτι ἕκαστος θὰ σημειώσῃ ὅσας λέξεις εὕρῃ. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ εὕρῃ καλεὶς καὶ τὰς δώδεκα, διὰ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν.

Θὰ βραβευθῇ μὲ Πρῶτον Βραβεῖον ὁποιος μαντεύσῃ ὀρθῶς τὰς περισσοτέρας ἀπὸ τὰς δώδεκα λευκὰς λέξεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Ἐὰν τὸν ἴδιον ἀνώτερον ἀριθμὸν τύχῃ νὰ ἔχουν πολλοί, τότε τὸ βραβεῖον θὰ ἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου εἰς ἕνα, τοῦ ὁποίου θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκών. Θὰ δοθοῦν ἐπίσης Δεύτερον καὶ Τρίτον Βραβεῖον εἰς τοὺς ἀμέσως μετὰ τὸν πρῶτον ἔχοντας τὰς περισσοτέρας ἀκριβεῖς λέξεις. Εἰνε δὲ τὰ βραβεῖα τ' ἀπονεμόμενα εἰς τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, ἤτοι: βιβλία ἐκ τῶν ἐκδοθέντων ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, ἀξίας τριῶν, δύο καὶ μιᾶς δραχμῆς κατ' ἐκλογὴν τῶν βραβευομένων· (ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. στ'.)

Δικαίωμα συμμετοχῆς δωρεὰν ἔχουν ὅλοι οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1921, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 20 (εἰς νόμισμα ἢ γραμματόσημον), οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τὰδελφιά των, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30 οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστά. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι 21 Ἰουλίου 1921

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, ἄμα τὸ διαβάσῃ προσεκτικά.(Ἴδε φυλ. 1-3.)

ΔΕΝ ἐπρόφθασα νὰ ἑτοιμάσω τὰ ἀπαιτούμενα τοῦ Μεταφραστικοῦ Διαγωνισμοῦ γιὰ τοῦτο τὸ φύλλο. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ περνᾷ ὁ καιρός, σᾶς δίνω σήμερα ἕνα Διαγωνισμὸ Λευκῶν Λέξεων. Καὶ θὰ ἀξακολουθήσω.

Θαυμάζω ἀληθινὰ τὸν ξεσπαθωτικὸ ζῆλο τοῦ *Ἀγοροκόρεισου*. Οἱ περισσότεροι, τὸ καλοκαίρι, ἐπειδὴ κλείνουν τὰ σχολεῖα, διακόπτουν τὸ ξεσπάθωμά τους. Ἀλλ' ὁκούστε τί μοῦ γράφει τὸ *Ἀγοροκόρεισο*: «Τώρα ποὺ ἔπαψαν τὰ παιδιὰ τὰ μαθήματά τους, θὰ σοῦ ἐγγράψω νέους συνδρομητάς, γιὰ νὰ παιρνοῦν τὸν καιρὸ τῶν διακοπῶν ἐ χάριστα μαζί σου».

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Μυροβόλε Ἰωνία*, Καὶ βέβαια τώρα ποὺ θὰ ἐπιστρέψῃς στὴ Σμύρνη, πρέπει νὰ τοὺς κάμῃς νἀνασυστήσουν τὸν Μικρὸ αὐτὸ Σύλλογο, φιλογενῆ καὶ ὁ ἀπλασιακό. Θἄχετε μιὰ πολὺ καλὴ ἐνασχόληση.

Καλὸς νὰ ἔλθῃς, *Νεράϊδα*, μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση θὰ σὲ γνωρίσω «κι' ἀληθινά». Πῶς τὤπαθες καὶ μοῦ γράφεις ὕστερ' ἀπὸ τοσσον καιρό; Ἰδέαι κ-λὰ ποὺ δὲν μὲ ξ χασες ὁλωσδιόλου! Ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γρτὲ ἐκεῖς.

«Πόσο ἀνακουφίζομαι στὴ μου. ὅταν λαβαίνω τὸ φύλλο σου! μοῦ γράφει ὁ *Μέλλων Λογοτέχνης*. Γιατὶ ἐδῶ στὸ χωριὸ δὲν ἔχω συνομήλικο γιὰ συντροφιά». Ὕστερ' μοῦ περιγράφει τὴν ἀγροτική του ζωή. Τί ὡραία! Ἐργάζεται σὰ γεωργὸς καὶ σὰ τσοπάνος. Καὶ φαίνεται τόσο εὐχαριστημένος!

Δυτά, *Ἐρνάνη*, τὰ λένε οἱ ἀντίζηλοί του μὴ ἔχοντες τί ἄλλο νὰ ποῦν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ τὸν διαβάζει ὁ κόσμος, καὶ πουλοῦνται τὰ βιβλία του, καὶ τὸν πληρώνουν οἱ ἐκδότες, λένε πὼς δὲν ἐργάζεται τάχα γιὰ τὴν Τέχνη ἀλλὰ γιὰ τὸ χρῆμα! Ὥστε οἱ Ἐυρωπαῖοι συγγραφεῖς ποὺ κερδίζουν ἑκατομμύρια καὶ συγχρόνως εἶναι Ἀκαδημαϊκοί; Μὴν τακοῦς αὐτά! Μπορεῖ κανεὶς νὰ γράφεται γιὰ τὴν Τέχνη καὶ, ὅταν ἐργάζεται καλά, νὰ κερδίζῃ. Ὁ ὁ, γιὰ τὸ ρωσσικὸ μυθιστόρημα κλπ., αὐτὸ πρώτη φορὰ τάκούω. Μὰ ποιὸ ἐννοεῖ;

Ἀμμίλα Χώβ, μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Τὸ ξέρω πὼς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μὲ ἐεχάσῃς ἐσύ, ποὺ μὲ γνωρίζεις καὶ μάγκαπᾶς ἀπὸ μικρή. Ἄ τὴν κατμένη τὴ γιαγιά! Νἄχῃς τὴν εὐχούλα της. Κα νὰ σοῦ ζήσῃ ἡ χαριτωμένη ἀνεψούλα. Πολλὰ γαιρετίσματα στὴ σεβασετὴ μαμμά».

Ὡραία Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν Ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ματωμένο Χρυσάνθεμο, Παρβάτη, Διαβολάκι τῆς Ἡλιουπόλεως, Μιχαὴλ Α. Μωραΐτης, Σμυρναῖκος Κόσμος, Βιθυνὸ Γεράκι, Ἔλλη, Στέφανος τῆς Δόξης, Μικρὸς Ἐθελοντής, Κρητικὸ Διαβολάκι, Σοφία Δι-Μο λίν, Πεπαρηθιακὴ Ἀκτή, Τσιγγάνα, Σκόρπια Φύλλα, Ἐλευθερωτὴς τῆς Πατρίδος, Μαγευένο Ἀκρογιάλι, Μεγάλη Ἰδέα, Καπετὰν Κοῦδας, Πεταχτὴ Κοκκίνα, Ἐραστὴς τῆς Φύσεως, Μικρὸς Τ,ὀκεὺ καὶ Μάγος Δυτικῶτης.* —Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, ἔεσπ θώματα κ. τ. λ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἠδη ἀνεοθῆται, ἂν δὲν συνοδεύσῃ ἀπὸ τοῦ διπλωμάτος, δρ. 2. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεο μενα ἰσχύουν μέχρὶ τῆς 30 Νοεμβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Γρύλλος*, κ. *Ἑλληνόπουλο τοῦ 921*, ἀ. (ΓΠ) *Ἐθνικὸ Φλίμπουρο*, ἀ. *Παλλὰς Ἀθηνᾶ*, κ. (ΚΣ), *Ἐλπίδα Φωτεροῦ*, κ. (ΜΠ), *Ἐθνικὸς Ἀγών*, κ. (Ι), *Ψαρᾶς τῆς Ἰσλανδίας*, ἀ. (ΝΒ) *Ντορίνα*, κ. *Ὑπερήφανος Μακεδών*, ἀ. (ΧΜ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Κερκυραικὴ Αὔρα*. κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 50 Διὰ τὰς περισλέον λεπτὰ 10 ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Ἄσσερος Γάτος* μὲ *Ἐλευθερ. τ. Πατρίδ.*, *Ρήγαν Φερ.*, *Ἄλην Δωρίκ.*—ὁ *Πρόσηβος* μὲ *Φιλελεύθ. Πνεῦμα*, *Φιλελεύθ.*, *Κεφαλωνιτ.*, *Στρατηλ. τ. Ἑλλήν.*, *Χιώτισσα Τραντάφ.*, *Ἀγρίμ.*,—ὁ *Γρύλλος* μὲ *Ψυχήν*, *Κύκνον*, *Καπνόν*, καὶ ὅλα τὰ λουλούδια—ὁ *Ἐρνάνης* μὲ *Θρακ. Ἰδεῶδ.*, *Σκόρπ. Φύλ.*, *Ἐλπιδοφ. Ἐλληνίδα*, *Ρεῖκι*, *Ἀγοροκόρ.*—ὁ *Καταστητὴς* μὲ *Νεῖλον*, *Σερ Ραβγκάρ*, *Κωνσταντινουπολιάκι*. — ἡ *Παναγιὰ τῶν Ρόδων* μὲ *Ἰσιάρ.*, *Καστανὴν Κρητικοπ.*, *Παραβάτην*, — ἡ *Ἤβη* μὲ *Θύελλαν*, *Νεράϊδα*, *Θηλ. Διάβολ.*, *Παναγ. τ. Ρόδ.*, *Σελληνοφῶτ. Θάλασ.*, *Τραντανφυλλόν.*, *Φιλελεύθ. Ἑλληνα*,—τὸ *Διαβολόπαιδο* μὲ *Γιαν.*, *Ἀδηδόν.*, *Πίστιν Πατρίδα*, *Ἐλευθερ. τ. Πατρίδ.*, *Σείριον*, *Φάουστ*, *Ἄρην*, *Ἀριελ*, *Πεισματάραν*.— ὁ *Ἄόρατος* μὲ *Πειραϊκὸ Διαβολ.*, *Σατανάν*, *Ἐπαρχοστάην*.—ἡ *Ὀνειρεμένη Πατρίδα* μὲ *Ὀχυὰν Ὀνειροπ.*, *Ἀφελῆ Καρδίαν*, *Μὶς Ντόλη*, *Φουκαράν*, *Παπαγάλ.*, *Δέαν*, *Β ατρίκ.*, *Ἀραπίναν*.—ὁ *Πρίγκηψ Δα ἀρ* μὲ *Λουλ. τ. Καρδ.*, *Δόξασμ. Στρατηλ.*, *Λευκ. Περιστ.*, *Ἰσμήνη*, *Τσιγγάνα*, *Ἰσδουστάν*, *Παρβάτην*, *Ἰουδίθ*,—ὁ *Ὑπερήφανος*, *Ἔλλην* μὲ *Γυνὸ τ. Ψηλορ.*, *Ἀοχ. τ. Φυλῆς*, *Φιλελεύθερον*.—ἡ *Λευκὴ Μαργαρίτα* μὲ *Φριδολίνην*, *Φάουστ*, *Νεράϊδαν*.—ὁ *Δεινόσαυρος* μὲ *Μικρ. Τραλαλά*, *Καρυοθραύστην*, *Λήθην*.—ἡ *Ἀπέραντη Γαλήνη* μὲ *Ἀνοιξιάν*, *Βρυδ.*, *Ἰστάρ*, *Φιλελεύθ*, *Ἑλληνα*, *Ἀφρικάναν*, *Λακρυοστάλαχτην*, *Νεῖλον*, *Κινέζον*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Πα δάτην*, *Ἐλπίδα τ. Ἐθν.*, *Γιοῦντεβ*, *Μυστηριώδη Τζένταλμαν*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Μελλοθάν.*, *Ἀσοντι δα.*—ὁ *Τριωγλοδύτης* μὲ ὅσους ἔχουν τὴν καλὴ θέλησι νὰ τοῦ στείλουν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

*Αὐτὴν τὴν Ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Τοῦ Ὀνείρου τὸ Παλάτι» — «Σαπουνοφουσκες».— «Ἠλιοβασίλεμα».— «Ὁ Διωγμός μας»,—«Συστημένος»,—«Τερατολογίαι».— «Ὁ Τύραννος» κ.λ.— «Ἡ Δύσις».— «Ἡ Σκυλοῦλα». — «Εἶμαι ἀνυπόφορος» κτλ.— «Τὸ Τραγοῦδι τοῦ Βαρκάρη». «Συνομιλία . . .» — «Δυστυχία». — «Ταχυδρομικὸ δέμα». «Ἀπὸ σήμερα» κτλ.— «Σκέψεις». — «Νειότης Φτερούγισμα».— «Τὸ σπουργιτάκι».— «Τὸ πουλάκι».— «Ἡρωϊσ

(νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά· αὐτὸ κι' ἐγὼ θέλω·) *Σαρδανάπαλον* (μὰ δὲν διαβάζεις λοιπὸν ἀ'λληλογραφία; δὲν εἶδες πόσα γράψαμε γι' αὐτὰ τὸ ζήτημα; τώρα τὸ ἀνακάλυψες; ναί, τὸ ἔστειλα·) *Ο. Β. Καραμ.* (δὲν θυμᾶμαι οὔτ' εὐκαιρῶ νὰ ψιξῶ· περίμενε λίγο καὶ θὰ ἰδῇς·) *Πικρ. Καρδούλαν* (ἀ, τί εὐτυχισμένοι, που εἶσθ' ἐκεῖ! ἀπὸ τὸ καμίνι μου σᾶς ζῆ! εὖ . . .) *Ἄσπρον Γάτον* (ἔχεις δίκιο· ὁ κ. Φαίδων, ποὺ ἦταν πολὺ φίλος του, ὅταν ἄκουσε τὸ θάνατό του, λυπήθηκε τόσο, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ γράψῃ εὐθύς· θὰ γράψῃ ὅμως·) *Ρίγα Φεραῖον* (γράμμα, ἀσκήσεις, παιδικὰ πνεύματα, ὅλα μαζὶ σαλάτα· ἔτσι μοῦ εἶναι ἄχρηστα· ἀχ, δὲν διαβάζετε, δὲν διαβάζετε οὔτε ὀδηγό, οὔτε 'Αλληλογραφία') *Σπουργίτην* (ἐγκάρδια συγχαρητήρια γιὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου· ὡραία νυφοῦλα ἔ; νὰ σᾶς ζῆσῃ!) *Θεμέλιον Δόξης* (συχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ τὰ ὡραιότατα ποὺ μοῦ γράφεις·) *Ἀθυρόστομον Ἠχώ* (οὔτε σὺ νάλλάξῃς εἶναι ἀνάγκη, οὔτε οἱ ἄλλοι· «αμμιὰ σύγχυσις δὲν γίνεται!») *Ἰωνικὸν Οὐρανὸν* (τί νὰ σοῦ πῶ! ὁ ἀδελφός σου σὰ νάχῃ δίκιο· πρέπει νὰ συμμορφώνεσαι μὲ τὰς περιστάσεις· μπορεῖ κανεὶς νάχῃ ὅ,τι θέλει; κι' ἐγὼ π. χ. θὰ εἶχα ἀνάγκη νὰ πάω κανένα μῆνα στὴν ἐξοχή, στὰ λουτρά· μὰ μπορῶ; ὑπομονὴ λοιπόν·) *Πραγματικότητα* (ἔστειλα δυὸ τετρ.) *Ν. Παπαδ.* (ἔστειλα 5ον τόμον) *Πληγωμένον Χρυσαετὸν* (εἰς τὸ ἐρχόμενον θὰ σοῦ ἀπαντήσω·) *Χιώτικο Τριαντάφυλλο* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Δ. Π. Σκ.* (τὸ φύλλο σας ἀπὸ ἐδῶ φεύγει τακτικά· παραπονεθῆτε στὸ ἐκεῖ ταχυδρομεῖον·) *Κόρην τοῦ Ρόδα* (ἔστειλα 29ον) *Σὲρ Ραβεγγὰρ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Πειρατὴν Χερσόνησον, Ναυτόπουλο τῆς Ὕδρας, Ντολορές*, κτλ. κτλ.

Μάσκαν, Νεράϊδα τοῦ Εὐρίπου, Στραβόξυλο, Πρίγκηπα τῆς Θαλίας, Ἄγγελον τοῦ Πόνου, Γ. Κω., Μαρούκαν, Ἰωαν. Γ. Παπ., Ἔννυ Πόρτερ, Πολυβότην, Πολιτισμένον Βάρβαρον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20ὴν Ἰουλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ὀκτώ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, καὶ 21ος. Ἕκαστος τόμος ***δραχ. 5***, ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστελλόμενος ***δραχ. 5,30*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 6,20*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραφος ***δρ. 16*** καὶ ραμμένος ***δρ. 18***. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ ***50*** ἄρραφος καὶ δρ. ***1.50*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ ***3***.— εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος

Εὐχάριστο καλοκαίρι ἐρνοῦν οἱ ἐφοδιαζόμενοι μὲ τόμους τῆς «Διαπλάσεως».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ τρέχοντος διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24ης Σεπτεμβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.

500. Συλλαβόγριφος

Φθόγγο μουσικὸ
Μὲ θηρίο ἑνώνες
Κι' ἱστόρημα πλαστὸ
Ἔτσι φανερώνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠλιολάτρου

501. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Πῖ καὶ βάλε Μῖ
Κι' ὦ! μεγάλο θαῦμα:
Ναύαρχο τὸν ποιητὴ
Κάνεις ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτ. Ἠπειρωτάκι

502. Στοιχειόγρ φος

Τρέχα καὶ ἀγόρασέ με,
Ἐὰ θέλῃς νὰ ντυθῇς.
Τώρ' ἀποκεφάλισέ με,
Ἀλλὰ νὰ μὴ φοβηθῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰουλίας Α. Ἀργυρίου

503 Δημῶδες Αἴνιγμα

Στέκομαι, ὅταν στέκεσαι.
Κινοῦμαι ὅταν κινεῖσαι.
Ἀδύνατο νὰ εὑρεθῶ,
Ὅπου ἐσὺ δὲν εἶσαι.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐανθ. Π. Τσαπαλήρα

504. Δικτυωτὸν

* * * * * * * = Ρωμ. Ποιητής.
* * * * * * *
* * * * * * * = Χώρα τῆς Ἀσίας
* * * * * * *
* * * * * * * = Τόπος τιμωρίας
* * * * * * *
* * * * * * * = Γεωργ. ἐργαλεῖον

Καὶ κεφάτος τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξ. Κρητικόπουλο

505. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 2 5 6 3 = Πτηνόν
2 1 2 3 4 2 = Ἀσθένεια.
3 2 5 4 3 = Σύλον.
4 2 3 4 6 5 = Πόλις τῆς Ρουμανίας
5 6 3 6 3 = Κακόν
6 4 5 6 3 = Ποτόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κατεργάρη

506—510. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν μετ' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ὄσσα, ράκος, ἔκτον, τόπος, ὁμάς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Κυματ. Κυανόλευκον

511. Μεδοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὄνομα πτηνοῦ:

1, Πόλις τῆς Λακωνίας. 2, Νῆσος ἑλληνική. 3, Ἀπαραίτητον ζωγράφου. 4, Ἱερὸν δάσος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Γοργ. Ἐλευθερωτὴν

512. Φωνηεντόλιπον

* - λς - τ - μρ - ν - πς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγοροκάρτσο

513. Γρῖφος

ιρ τεῖνε
ιρ τεῖνε τεῖνε
ὦ! Παρ ιρ Πασ Δενὶν
ιρ ιρ τεῖνε τεῖνε
ιρ τεῖνε

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Πέγκροφ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

514. Logogriphe

Avec 4 pieds
Je fais travailler l' acteur.
Avec 5 pieds
Je fais rire

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδ. τ. Ἔθνους

515. Devinette

Si tu me laisse comme je suis,
Je suis un fruit bien joli;
Si tu me change la tête,
Il ne faut pas te presser,
Pour ne pas t' y noyer.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Λύγκα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 19

283 Κάρολος (Κάρ, ὅλος.) — 284. Μεξικόν-Λεξικόν.— 285. Λαγός-γάλος.— 286 Τὸ σῦκο.

287.
Α Φ Ρ Ι Κ Η
Ο Ε
Ν Ε Ι Λ Ο
Ο Ρ Η Η Σ
Σ Α Σ Ι
Τ Ο
Ω Ν

288-292. Διὰ τοῦ Π: *πάγος, πικρός, πόρος, ἐλπίς, πυκνός.* —293. Δεμονίδα (φιΛΕ ΜΟΝΑΔΑ. . .)— 944. ΑΘΗΝΑ. ('Αετός, Ἄθως, Ὅμηρος, λύχνος, ΒαρβΑρα.) —295. Ἡ Ἑλλὰς θέλει νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.—296. *Ἄρχεσθαι μαθὼν ἄρχειν ἐπιστήσει.* (αρ χ' ἐς θεμ - ἄθω νἀρ - χὴν ἐπ' εἰς τι σύ·) —297. Le globe terreste.

G O E
R U G
F R E R E
I S C
L T E

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 16 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 16 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40 Ὁ χωρισμὸς στίχος δρ. 1.

(ΚΑ'—335)

Δακρυοστάλαχτη, *Ὀνειροστάλαχτη, Ἠλιογέννητη, Ἀνθεμίς*, ἀνταλάσσομε κάρτες; Ἂν δέχεσθε, στείλετε. ***Ντορίνα***

(ΚΑ'—336)

Μπαίνοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὸν Διαπλασιόχοσμον χαιρετῶ ὅλες καὶ ὅλους. ΛΟΡΕΤΤΑ, ΔΡΟΣΙΑ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ

(ΚΑ'—337)

Διαπλασοποῦλες, Διαπλασόπουλα, ἂν μὲ βρῆτε θ' ἀξίζετε.—ΛΟΡΕΤΤΑ

(ΚΑ'—338)

Ἀγγλὴ Ἰγγλέση, ἀναμένω. Διεύθυνσίς μου: ***Πρόσηβον***, p. r. Ἀθήνας.

(ΚΑ'—339)

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοποῦλες, ἀνταλάσσω Μ. Μυστ. μὲ ὅλους καὶ μὲ ὅλας. Ἀπάντησις ταχεῖα. Δὲν πιστεύω νὰ μείνετε κουτοὶ στοὺς πθόους μου. Ἔμπρός.— ***Ἑλληνικὴ Λόγχη***

(ΚΑ'—340)

Ἀποστελέσματα Α' διαγωνισμοῦ Κ. Τριανταφύλλου. Ἐβραβεύθη ὁ Γ. Ἀλπάκης.

(ΚΑ'—341)

Τρελλὲ Σεληνολάτρη, Ψυχή, εἶσθε ὁ Γεώρ. Μιχαλόπουλος καὶ ἡ Ρίτα Ραπτάρχη.—***Θεμιστ. Μοσχᾶτος, Δημήτρ. Ἀποστόλου.***

(ΚΑ'—342)

Ἐπευφημῶ τὴν «Δημοκρατίαν» προσχωρῶ εἰς αὐτήν. Ἀποστείλατε, «Δημοκρατία», ὁδηγὸν μέσον Διαπλάσεως. ΑΕΤΙΔΕΥΣ

(ΚΑ'—342 δ)

PENSIONNAT POUR JEUNES FILLES
Beau—Soleil. La Rosiaz
Lausanne (Suisse)
Prospectus et réferances sur demande.

(ΚΑ'—343)

Τρελλὴ Χορεύτρια, σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ συγχαρητήριά σου· δέξου καὶ τὰ δικά μας γιὰ τὸ ἄριστά σου.—***Ψυχή, Σιβίλλα, Παυλόβα***

(ΚΑ'—344)

Γινόμαστε μέλη στὴ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ».—***Κυρὰ Φροσύνη, Ἰστάρ***

(ΚΑ'—345)

Διαπλασόπουλα! ***Διαπλασοπούλες! Στόπ!*** Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλάσσω Μ. Μυστικά, κάρτ - ποστάλ. Γράψατε: Ἀλέκου Σάββαν, Πέργαμον.

Σὲρ Ραβεγγὰρ

(ΚΑ.—346)

Ἀχτιδογέννητε, τὶς ἐξυπνάδες νἀφίσης κατὰ μέρος, γιατὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ σοῦ βγοῦν ξυνέ:
ΓΑΥΚΕΙΑ ΕΛΛΑΣ, ΑΦΡΙΚΑΝΑ

(ΚΑ'—347)

Γινόμασται μέλη στὸ «Σαλόνι τῶν Καλαμῶν.—***Ἀνοιξιάτικη Βραδυά, Ἰστάρ.***

(ΚΑ'.—348)

Ἀχτιδογέννητε, μοῦ φαίνεται πὼς τὰ προχθεσινὰ τἄγραψες ἀπὸ . . . ἐξυπνάδα.—ΙΣΤΑΡ.

(ΚΑ—349)

Ἰστάρ, ἐσὺ ποῦ ἀνακαλύπτεις ὅλους, ἀνακάλυψε κι' μένα.—*Διαβολάκι τῆς Ἠλιουπόλεως.*

(ΚΑ—350)

Γεωθντεξ, *Πεισματάρα, Πίστις - Πατρίς, Τιμημένο Τουφέκι, Ἰαπωνέζε*, ἀνταλάσσουμε Μ. Μ. καὶ c. p.;—*Διαβολάκι τῆς Ἠλιουπόλεως.*

(ΚΑ' — 351)

Τραγωδοῦ τῆς *Λευτεριᾶς*, κάρτ - ποστὰλ δὲν ἀνταλάσσω.,
ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

(ΚΑ'.— 352)

Ἐπιθυμῶ νἀνταλλάξω Μ. Μυστ. καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ *Μεγάλην Ἰδέαν, Τριανταφυλλένιαν, Ἀφελῆ Γυμνασιόπαιδα, Βεατρίκην, Δροσοσταλίδα.* Στείλατε ἀπ' εὐθείας: Κων, Δ. Τριανταφύλλου, Βελεστῖνον.

Πραγματικότης

(ΚΑ'—353)

Δ**νὲς Φόξτροτ, ἀλληλογραφοῦμε ἀπ' εὐθείας; Εἶμαι φιλεύθερος. Ἀπαντήσατε γρήγορα, ἐὰν δέχεσθε.
ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΑ'— 354)

Ἀγαπητὸ ***Γαλανὸ Ἑλληνόπουλο***, ἔχει δά! Μὲ παρεξηγήσατε.

Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις

(ΚΑ'— 355)

Φιλτάτη ***«Δημοκρατία»***, βλέπων τὴν ***κατασπληκτικὴν*** δύναμή σου τάσσομαι στὸ πλευρό... τοῦ «ΚΟΣΜΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».
ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

(ΚΑ'— 356)

Καρυοθραύστη, πάτησες στὴν πέτρα. Εἶσαι ὁ Ἰωάν. Πάτσας,

Τρωγλοδύτης

(ΚΑ' — 357)

Διαγωνισμὸς καλλιτεχνικῶν κάρτ - ποστὰλ προθεσμία 20 Αὐγούστου Βραβεῖον «Πυρειοπώλης». Διεύθυνσις: Ἰω. Μ. Καραθανάσην, Βαθύ - Σάμου.

Στραβόξυλο

Τύποις ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐπαίδου 3—Τηλέφ.—11-99.